

Suomenkielinen laitos

Lainsäädäntö

Sisältö

Euroopan unionista tehdyn sopimuksen V osastoa soveltamalla annetut säädökset

2002/406/YUTP:

- * **Neuvoston yhteinen toiminta 27 päivältä toukokuuta 2002, rahoitustuen antamisesta kansainväliselle neuvotteluprosessille, joka tähtää ballististen ohjusten leviamistä estävien kansainvälisten käytännesääntöjen hyväksymiseen** 1

I *Säädökset, jotka on julkaistava*

- * **Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 889/2002, annettu 13 päivänä toukokuuta 2002, lentoliikenteen harjoittajien korvausvastuusta onnettomuustapauksissa annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 2027/97 muuttamisesta** (1) 2

Komission asetus (EY) N:o 890/2002, annettu 29 päivänä toukokuuta 2002, tuonnin kiinteistä arvoista tiettyjen hedelmien ja vihannesten tulohinnan määrittämiseksi 6

Komission asetus (EY) N:o 891/2002, annettu 29 päivänä toukokuuta 2002, tiettyjen ohjeellisten määrien ja toimijakohtaisten enimmäismäärien vahvistamisesta banaanien tuontia yhteisöön koskevien todistusten myöntämiseksi tariffikiintiöissä vuoden 2002 kolmanneksi vuosineljännekeksi 8

- * **Komission asetus (EY) N:o 892/2002, annettu 29 päivänä toukokuuta 2002, jalostukseen tarkoitettujen persikoiden ja päärynöiden tuen vahvistamisesta markkinointivuodeksi 2002/2003 neuvoston asetuksen (EY) N:o 2201/96 mukaisesti** 9

- * **Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2002/32/EY, annettu 7 päivänä toukokuuta 2002, haitallisista aineista eläinten rehuissa** 10

Neuvoston lausuma 22

Neuvosto

2002/407/EY:

- * EU—Tšekin tasavalta-assosiaationeuvoston päätös N:o 2/2002, tehty 27 päivänä maaliskuuta 2002, yleisistä ehdoista, jotka koskevat Tšekin tasavallan osallistumista yhteisön ohjelmiin 23

Komissio

2002/408/EY:

- * **Komission päätös, tehty 24 päivänä toukokuuta 2002, Italian interventioelinten hallussa pitämien yhteisön oliiviöljyjäämien myynnistä** (*tiedoksiannettu numerolla K(2002) 1642*) 25

EUROOPAN TALOUSALUE

EFTAn valvontaviranomainen

- * **EFTAn valvontaviranomaisen päätös N:o 308/2000/KOL, tehty 30 päivänä loka-**
kuuta 2001, ETA:n valtioneuvoston päätösten soveltamista valtiontukeen ja riskipää-
omaan koskevien suuntaviivojen tarkistamisesta ja valtiontukea koskevien menet-
telysääntöjen ja aineellisten sääntöjen muuttamisesta 29. kerran 27

Oikaisuja

- * Oikaistaan neuvoston asetus (EY) N:o 163/2002, annettu 28 päivänä tammikuuta 2002, Kiinan kansantasavallasta peräisin olevan glyfosaatin tuonnissa asetuksella (EY) N:o 368/98 käyttöön otetun lopullisen polkumyynnitullin laajentamisesta koskemaan Malesiasta tai Taiwanista tapahtuvaa glyfosaatin tuontia, riippumatta siitä, onko se ilmoitettu tullille Malesiasta tai Taiwanista peräisin olevana, sekä yhtä malesialaista ja yhtä taiwanilaista vientiä harjoittavaa tuottajaa koskevan tutkimuksen päättämisestä (EYVL L 30, 31.1.2002) 38
- * Oikaistaan neuvoston asetus (EY) N:o 311/2002, annettu 18 päivänä helmikuuta 2002, lopullisen polkumyynnitullin käyttöönotosta tiettyjen Hongkongista ja Korean tasavallasta peräisin olevien magneettilevyjen (3,5 tuuman levykkeiden) tuonnissa (EYVL L 50, 21.2.2002) 38
- * Oikaistaan teollisuustuotteiden vaatimustenmukaisuuden arviointia ja hyväksymistä koskeva pöytäkirja Eurooppa-sopimukseen Euroopan yhteisöjen ja niiden jäsenvaltioiden sekä Unkarin tasavallan välisestä assosioinnista (PECA) (EYVL L 135, 17.5.2001) 39

(Euroopan unionista tehdyn sopimuksen V osastoa soveltamalla annetut säädökset)

NEUVOSTON YHTEINEN TOIMINTA

27 päivältä toukokuuta 2002,

rahoitustuen antamisesta kansainväliselle neuvotteluprosessille, joka tähtää ballististen ohjusten leviämistä estävien kansainvälisten käytännesääntöjen hyväksymiseen

(2002/406/YUTP)

EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, joka

ottaa huomioon Euroopan unionista tehdyn sopimuksen ja erityisesti sen 14 artiklan,

sekä katsoo seuraavaa:

- (1) Neuvosto on 14 päivänä toukokuuta 2001 hyväksynyt päätelmät ohjusten leviämisen estämisestä.
- (2) Göteborgin Eurooppa-neuvosto on 16 päivänä kesäkuuta 2001 hyväksynyt ballististen ohjusten leviämisen ehkäisemistä koskevan julkilausuman, jossa se korosti sitoutuvansa estämään ballististen ohjusten leviämistä saattamalla kansainväliset käytännesäännöt maailmanlaajuisiksi.
- (3) Unioni on aktiivisesti edistänyt kansainvälisten käytännesääntöjen saattamista maailmanlaajuisiksi.
- (4) Ranskan hallitus järjesti kansainvälisiä käytännesääntöjä koskeneen ensimmäisen kokouksen Pariisissa 7 ja 8 päivänä helmikuuta 2002, ja unioni haluaa edistää kansainvälisiä käytännesääntöjä koskevan toisen kokouksen järjestämistä Madridissa antamalla sitä varten rahoitustukea,

ON HYVÄKSYNYT TÄMÄN YHTEISEN TOIMINNAN:

1 artikla

1. Edistääkseen kansainvälistä neuvotteluprosessia, jonka tarkoituksena on viimeistellä kansainväliset käytännesäännöt ja joka tähtää kyseisten sääntöjen hyväksymistä varten viimeistään vuonna 2002 pidettävään kansainväliseen konferenssiin, Euroopan unioni antaa rahoitustukea kansainvälisiä käytänne-

sääntöjä koskevan toisen kokouksen järjestämiselle Madridissa. Kokouksen puheenjohtajana toimii Euroopan unionin puheenjohtajavaltio tiiviissä yhteistyössä ensimmäisen kokouksen puheenjohtajan kanssa.

2. Rahoitustuki kattaa kokouksen organisoimisesta, käytännön järjestelyistä ja isännöinnistä aiheutuvat kustannukset lukuun ottamatta osallistujien matka- ja majoituskuluja.

2 artikla

1. Rahoitusohje 1 artiklan soveltamiseksi on 55 000 euroa.
2. Edellä 1 kohdassa säädetyllä määrällä rahoitettavia menoja hallinnoidaan Euroopan unionin yleiseen talousarvioon sovellettavien menettelyjen ja sääntöjen mukaisesti.

3 artikla

Tämä yhteinen toiminta tulee voimaan päivänä, jona se tehdään.

Sitä sovelletaan 31 päivään joulukuuta 2002.

4 artikla

Tämä yhteinen kanta julkaistaan virallisessa lehdessä.

Tehty Brysselissä 27 päivänä toukokuuta 2002.

Neuvoston puolesta

Puheenjohtaja

M. ARIAS CAÑETE

I

(Säädökset, jotka on julkaistava)

EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON ASETUS (EY) N:o 889/2002,**annettu 13 päivänä toukokuuta 2002,****lentoliikenteen harjoittajien korvausvastuusta onnettomuustapauksissa annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 2027/97 muuttamisesta****(ETA:n kannalta merkityksellinen teksti)**

EUROOPAN PARLAMENTTI JA EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, jotka

ottavat huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen ja erityisesti sen 80 artiklan 2 kohdan,

ottavat huomioon komission ehdotuksen ⁽¹⁾,

ottavat huomioon talous- ja sosiaalikomitean lausunnon ⁽²⁾,

ovat kuulleet alueiden komiteaa,

noudattavat perustamissopimuksen 251 artiklassa määrättyä menettelyä ⁽³⁾,

sekä katsovat seuraavaa:

- (1) On tärkeää varmistaa osana yhteistä liikennepoliittikkaa, että lento-onnettomuuksiin joutuneet matkustajat saavat tasoltaan asianmukaisen korvauksen.
- (2) Montrealissa saavutettiin sopimus 28 päivänä toukokuuta 1999 uudesta yleissopimuksesta eräiden kansainvälistä ilmakuljetusta koskevien sääntöjen yhtenäistämiseksi, jossa vahvistetaan uudet maailmanlaajuiset säännöt korvausvastuusta kansainvälisissä ilmakuljetuksissa tapahtuvien onnettomuuksien yhteydessä. Näillä säännöillä korvataan vuonna 1929 tehdyn Varsovan yleissopimuksen ja siihen myöhemmin tehtyjen muutosten säännöt ⁽⁴⁾.
- (3) Varsovan yleissopimus on edelleen voimassa Montrealin yleissopimuksen rinnalla rajoittamattoman ajan.
- (4) Montrealin yleissopimuksessa määrätään rajoittamattomasta korvausvastuusta lentomatrustajien kuolemantapausten ja loukkaantumisten yhteydessä.
- (5) Yhteisö on allekirjoittanut Montrealin yleissopimuksen ja ilmaissut aikomuksensa tulla sen osapuoleksi ratifioimalla sen.

- (6) On tarpeen muuttaa lentoliikenteen harjoittajien korvausvastuusta onnettomuustapauksissa 9 päivänä lokakuuta 1997 annettu neuvoston asetus (EY) N:o 2027/97 ⁽⁵⁾ sen saattamiseksi Montrealin yleissopimuksen mukaiseksi ja luoda näin korvausvastuuta kansainvälisissä ilmakuljetuksissa koskeva yhtenäinen järjestelmä.
- (7) Tällä asetuksella ja Montrealin yleissopimuksella vahvistetaan matkustajien ja heidän omaistensa suojaa, eikä niitä voida tulkita siten, että niillä suhteessa nykyiseen lainsäädäntöön huononnettaisiin heidän turvaansa tämän asetuksen antamispäivänä.
- (8) Sisäisillä ilmailumarkkinoilla ei enää erotella kansallisia ja kansainvälisiä kuljetuksia, minkä vuoksi Euroopan yhteisön sisällä on aiheellista soveltaa samantasoista ja -luonteista korvausvastuuta sekä kansainvälisissä että kansallisissa kuljetuksissa.
- (9) Toissijaisuusperiaatteen mukaisesti on toivottavaa toimia yhteisön tasolla yhtenäisten sääntöjen luomiseksi kaikille yhteisön lentoliikenteen harjoittajille.
- (10) Turvallisessa ja nykyaikaisessa ilmakuljetusjärjestelmässä matkustajien kuolemantapausten ja loukkaantumisten yhteydessä on aiheellista soveltaa rajoittamattoman korvausvastuun järjestelmää.
- (11) Yhteisön lentoliikenteen harjoittajan ei pitäisi voida käyttää hyväkseen Montrealin yleissopimuksen 21 artiklan 2 kohtaa, ellei tämä näytä, että vahinko ei johtunut lentoliikenteen harjoittajan tai sen palveluksessa olevien henkilöiden tai sen asiamiesten huolimattomuudesta tai väärästä toimesta tai laiminlyönnistä.
- (12) Matkatavaroiden katoamiseen, vahingoittumiseen tai tuhoutumiseen ja myöhästymisestä johtuviin vahinkoihin liittyvillä yhtenäisillä korvausvastuun rajoilla, joita sovelletaan kaikkiin yhteisön lentoliikenteen harjoittajien toteuttamiin matkoihin, varmistetaan yksinkertaiset ja selkeät säännöt sekä matkustajille että lentoyhtiöille, ja niiden avulla matkustajat voivat todeta, milloin tarvitaan lisävakuutuksia.

⁽¹⁾ EYVL C 337 E, 28.11.2000, s. 68, ja EYVL C 213 E, 31.7.2001, s. 298.

⁽²⁾ EYVL C 123, 25.4.2001, s. 47.

⁽³⁾ Euroopan parlamentin lausunto, annettu 5. huhtikuuta 2001 (EYVL C 21, 24.1.2002, s. 256), neuvoston yhteinen kanta, vahvistettu 19. joulukuuta 2001 (EYVL C 58 E, 5.3.2002, s. 8), ja Euroopan parlamentin päätös, tehty 12. maaliskuuta 2002.

⁽⁴⁾ EYVL L 194, 18.7.2001, s. 38.

⁽⁵⁾ EYVL L 285, 17.10.1997, s. 1.

- (13) Yhteisön lentoliikenteen harjoittajien ei olisi järkevää soveltaa erilaisia korvausvastuujärjestelmiä verkostojensa eri reiteillä, ja tällainen olisi matkustajien kannalta hämmäntävää.
- (14) Onnettomuuksien uhrien ja heidän huollettaviensa lyhyen aikavälin taloudellista tilannetta on toivottavaa helpottaa välittömästi onnettomuuden jälkeen.
- (15) Montrealin yleissopimuksen 50 artiklassa edellytetään osapuolten varmistavan, että lentoliikenteen harjoittajat ovat riittävästi vakuutettuja. Tätä määräystä noudatettaessa on tarpeen ottaa huomioon yhteisön lentoliikenteen harjoittajien toimiluvista 23 päivänä heinäkuuta 1992 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2407/92 7 artikla⁽¹⁾.
- (16) Kaikille matkustajille olisi annettava perustiedot korvausvastuuseen sovellettavista säännöistä, jotta he voivat tarvittaessa ottaa lisävakuutuksen ennen matkaa.
- (17) Tässä asetuksessa vahvistettavia rahamääriä on tarpeen tarkastella uudelleen inflaation ja Montrealin yleissopimuksen korvausvastuun rajojen mahdollisten tarkistusten perusteella.
- (18) Siltä osin kuin Montrealin yleissopimuksen täytäntöön panemiseksi edellytetään lisäksi muita säännöksiä niiden kohtien osalta, joita asetus (EY) N:o 2027/97 ei koske, jäsenvaltioiden tehtävänä on huolehtia niiden antamisesta,
- b) 'yhteisön lentoliikenteen harjoittajalla' lentoliikenteen harjoittajaa, jolla on asetuksen (ETY) N:o 2407/92 säännösten mukainen jäsenvaltion myöntämä voimassa oleva liikennelupa;
- c) 'korvaukseen oikeutetulla henkilöllä' matkustajaa tai henkilöä, joka sovellettavan lainsäädännön mukaisesti on matkustajan sijaan oikeutettu korvaukseen;
- d) 'matkatavaralla', jolle sitä ole toisin määritelty, Montrealin yleissopimuksen 17 artiklan 4 kohdassa olevan määritelmän mukaista sekä kirjattua että kirjaamatonta matkatavaraa;
- e) 'erityisellä nosto-oikeudella' Kansainvälisen valuuttarahaston määrittelemää erityistä nosto-oikeutta;
- f) 'Varsovan yleissopimuksella' eräiden kansainvälistä ilmakuljetusta koskevien sääntöjen yhtäläistytymisestä Varsovassa 12 päivänä lokakuuta 1929 allekirjoitettua yleissopimusta, tai Varsovan yleissopimusta, sellaisena kuin se on muutettuna Haagissa 28 päivänä syyskuuta 1955, ja Guadalajarassa 18 päivänä syyskuuta 1961 tehtyä Varsovan yleissopimusta täydentävää yleissopimusta;
- g) 'Montrealin yleissopimuksella' Montrealissa 28 päivänä toukokuuta 1999 allekirjoitettua eräiden kansainvälistä ilmakuljetusta koskevien sääntöjen yhtenäistymisestä tehtyä yleissopimusta.

2. Tässä asetuksessa olevat käsitteet, joita ei määritellä 1 kohdassa, ovat samat kuin Montrealin yleissopimuksessa käytetyt käsitteet.”

OVAT ANTANEET TÄMÄN ASETUKSEN:

1 artikla

Muutetaan asetus (EY) N:o 2027/97 seuraavasti:

1) Korvataan asetuksen nimi seuraavasti:

”Neuvoston asetus (EY) N:o 2027/97, annettu 9 päivänä lokakuuta 1997, matkustajien ja heidän matkatavaroitensa ilmakuljetusta koskevasta lentoliikenteen harjoittajien korvausvastuusta”.

2) Korvataan 1 artikla seuraavasti:

”1 artikla

Tällä asetuksella pannaan täytäntöön Montrealin yleissopimukseen sisältyvät matkustajien ja heidän matkatavaroitensa ilmakuljetuksia koskevat määräykset ja vahvistetaan tiettyjä täydentäviä säännöksiä. Siinä myös laajennetaan näiden määräysten soveltamisala jäsenvaltion sisäisiin ilmakuljetuksiin.”

3) Korvataan 2 artikla seuraavasti:

”2 artikla

1. Tässä asetuksessa tarkoitetaan:

a) 'lentoliikenteen harjoittajalla' lentoliikenneyrittäjä, jolla on voimassa oleva liikennelupa;

4) Korvataan 3 artikla seuraavasti:

”3 artikla

1. Matkustajia ja heidän matkatavaroitaan koskevaan yhteisön lentoliikenteen harjoittajan korvausvastuuseen sovelletaan kaikkia tällaista korvausvastuuta koskevia Montrealin yleissopimuksen määräyksiä.

2. Asetuksen (ETY) N:o 2407/92 7 artiklassa tarkoitettua vakuutusvelvollisuuden käsitetään, siltä osin kuin se liittyy matkustajia koskevaan korvausvastuuseen, edellyttävän, että yhteisön lentoliikenteen harjoittaja on vakuutettu sellaiseen määrään saakka, joka riittää varmistamaan, että kaikki korvaukseen oikeutetut henkilöt saavat täysimääräisenä sen, mihin he ovat oikeutettuja tämän asetuksen mukaisesti.”

5) Lisätään artikla seuraavasti:

”3 a artikla

Lisämaksun, jonka yhteisön lentoliikenteen harjoittaja voi pyytää Montrealin yleissopimuksen 22 artiklan 2 kohdan mukaisesti, silloin kun matkustaja on erityisesti ilmoittanut sen etuuden määrän, joka liittyy matkatavaran toimittamiseen määräpaikkaan, on perustuttava tariffiin, joka on sidoksissa kyseisten matkatavarojen kuljetuksesta ja vakuuttamisesta aiheutuviin lisäkustannuksiin, jotka ylittävät sellaisen matkatavaran kuljetus- ja vakuutuskustannukset, joka on arvioitu enintään korvausvastuun rajan mukaiseksi. Tariffi on asetettava pyynnöstä matkustajien saataville.”

6) Poistetaan 4 artikla.

(1) EYVL L 240, 24.8.1992, s. 1.

7) Korvataan 5 artikla seuraavasti:

"5 artikla

1. Yhteisön lentoliikenteen harjoittajan on viipymättä ja viimeistään 15 päivän kuluttua siitä, kun korvaukseen oikeutetun luonnollisen henkilön henkilöllisyys on todettu, suoritettava ennakkomaksu, joka kattaa kyseisen henkilön välittömät taloudelliset tarpeet ja joka on suhteessa siihen, mitä hän on kärsinyt.

2. Kuolemantapauksessa kyseisen ennakkomaksun on oltava vähintään 16 000 erityistä nosto-oikeutta vastaava määrä euroina matkustajaa kohti, sanotun kuitenkaan rajoittamatta 1 kohdan soveltamista.

3. Ennakkomaksun suorittaminen ei merkitse korvausvastuun tunnustamista, ja se voidaan vähentää yhteisön lentoliikenteen harjoittajan korvausvastuun perusteella maksettavista myöhemmistä määristä, mutta se on maksettava takaisin ainoastaan Montrealin yleissopimuksen 20 artiklassa määrättyissä tapauksissa tai jos henkilö, jolle ennakkomaksu suoritettiin, ei ollut korvaukseen oikeutettu henkilö."

8) Korvataan 6 artikla seuraavasti:

"6 artikla

1. Kaikkien yhteisössä lentoliikennepalveluja myyvien lentoliikenteen harjoittajien on varmistettava, että matkustajille annetaan kaikissa myyntipisteissä, puhelinmyynti ja Internetin välityksellä tapahtuva myynti mukaan luettuina, yhteenveto tärkeimmistä matkustajiin ja heidän matkatavaroihinsa sovellettavista korvausvastuuta koskevista säännöistä mukaan lukien korvauskanteen nostamista koskevat määräajat ja mahdollisuudet tehdä matkatavaroista erityinen ilmoitus. Tämän tiedonantovelvollisuuden täyttämiseksi yhteisön lentoliikenteen harjoittajien on käytettävä liitteenä olevaa tietoa. Tällaista yhteenvetoa tai tietoa ei voida käyttää korvausvaatimuksen perustana, eikä tämän asetuksen säännösten tai Montrealin yleissopimuksen määräysten tulkinnassa.

2. Edellä 1 kohdassa tarkoitettujen tiedonantovaatimusten lisäksi kaikkien lentoliikenteen harjoittajien on toimitettava yhteisössä tarjottujen tai ostettujen lentokuljetusten osalta jokaiselle matkustajalle kirjallisesti tieto:

- kyseisellä lennolla sovellettavasta lentoliikenteen harjoittajan korvausvastuun rajasta kuolemantapauksessa tai loukkaantumisen yhteydessä, jos tällainen raja on olemassa,
- kyseisellä lennolla sovellettavasta lentoliikenteen harjoittajan korvausvastuun rajasta matkatavaran tuhoutumisen, katoamisen tai vahingoittumisen yhteydessä sekä varoitus, että kyseistä määrää arvokkaamista matkatavaroista olisi mainittava lentoyhtiölle lähtöselvityksessä tai matkustajan olisi vakuutettava ne ennen matkaa,
- kyseisellä lennolla sovellettavasta lentoliikenteen harjoittajan korvausvastuun rajasta viivästyisestä aiheutuneen vahingon yhteydessä.

3. Jos yhteisön lentoliikenteen harjoittajat huolehtivat kaikista kuljetuksista, 1 ja 2 kohdassa säädetyn ilmoitusvelvollisuuden mukaisesti mainittujen rajojen on oltava ne,

jotka vahvistetaan tässä asetuksessa, jollei yhteisön lentoliikenteen harjoittaja vapaaehtoisesti sovelta korkeampia rajoja. Jos yhteisön ulkopuoliset lentoliikenteen harjoittajat huolehtivat kaikista kuljetuksista, 1 ja 2 kohtaa sovelletaan vain yhteisöön, yhteisöstä tai sen sisällä tehtäviin kuljetuksiin."

9) Korvataan 7 artikla seuraavasti:

"7 artikla

Komissio laatii viimeistään kolmen vuoden kuluttua siitä, kun asetusta (EY) N:o 889/2002 (*) alettiin soveltaa, kertomuksen tämän asetuksen soveltamisesta. Komissio tarkastelee erityisesti tarvetta tarkistaa Montrealin yleissopimuksen asiaa koskevista artikloista mainittuja määriä taloudellisen kehityksen ja Kansainvälisen siviili-ilmailujärjestön (ICAO) tallettajana antamien ilmoitusten mukaan.

(*) EYVL L 140, 30.5.2002, s. 2."

10) Lisätään liite seuraavasti:

"LIITE

Lentoliikenteen harjoittajan korvausvastuu matkustajien ja heidän matkatavaroitensa osalta

Tämä tiedote sisältää yhteenvedon yhteisön lainsäädännössä ja Montrealin yleissopimuksessa edellytettävistä yhteisön lentoliikenteen harjoittajien korvausvastuuta koskevista säännöistä.

Korvaus kuolemantapauksissa ja loukkaantumisen yhteydessä

Matkustajan kuolemantapauksen ja loukkaantumisen osalta korvausvastuuta ei ole rahamääräisesti rajoitettu. Enintään 100 000 erityisen nosto-oikeuden suuruisen (likimääräinen summa paikallisena valuuttana) vahingon osalta lentoliikenteen harjoittaja ei voi riitauttaa korvausvaatimusta. Tätä määrää suuremmissa vahingoissa lentoliikenteen harjoittaja voi puolustautua vaatimusta vastaan näyttämällä, ettei se ole toiminut huolimattomasti tai muutoin moitittavasti.

Ennakkomaksut

Jos matkustaja kuolee tai loukkaantuu, lentoliikenteen harjoittajan on suoritettava ennakkomaksu välittömistä taloudellisista tarpeista huolehtimiseksi 15 päivän kuluessa siitä, kun korvaukseen oikeutettu henkilö on yksilöity. Kuolemantapauksessa tämän ennakkomaksun on oltava vähintään 16 000 erityistä nosto-oikeutta (likimääräinen summa paikallisena valuuttana).

Matkustajalle viivästyksestä aiheutuvat vahingot

Matkustajan viivästyessä lentoliikenteen harjoittaja on korvausvastuussa, paitsi jos tämä on ryhtynyt kaikkiin kohtuudella edellytettäviin toimiin viivästyksen välttämiseksi tai jos tällaisia toimia ei ollut mahdollista toteuttaa. Matkustajan viivästyksen aiheuttamien vahinkojen osalta korvausvastuu rajoitetaan 4 150 erityiseen nosto-oikeuteen (likimääräinen summa paikallisena valuuttana).

Matkatavaroiden viivästyisestä aiheutuneet vahingot Matkatavaroiden viivästyessä lentoliikenteen harjoittaja on korvausvastuussa, paitsi jos tämä on ryhtynyt kaikkiin kohtuudella edellytettäviin toimiin viivästymisen välttämiseksi tai jos tällaisia toimia ei ollut mahdollista toteuttaa. Matkatavaroiden viivästymisen aiheuttamien vahinkojen osalta korvausvastuu rajoitetaan 1 000 erityiseen nosto-oikeuteen (likimääräinen summa paikallisena valuuttana).

Matkatavaroiden tuhoutuminen, katoaminen tai vahingoittuminen

Matkatavaroiden tuhoutumisesta, katoamisesta tai vahingoittumisesta johtuvan vahingon osalta lentoliikenteen harjoittajan korvausvastuu on enintään 1 000 erityistä nosto-oikeutta (likimääräinen summa paikallisena valuuttana). Lentoliikenteen harjoittajalla on kirjatun matkatavarana osalta huolimattomuudesta riippumaton korvausvastuu, paitsi jos vahinko aiheutuu matkatavarana viallisuudesta. Käsimatkatavarana osalta lentoliikenteen harjoittaja on korvausvelvollinen vain itse aiheuttamistaan vahingoista.

Korkeammat korvausvastuun rajat matkatavaroiden osalta

Matkustaja voi sopia korkeammista matkatavaraa koskevan korvausvastuun rajoista lentoliikenteen harjoittajan kanssa tekemällä viimeistään lähtöselvityksessä erityisen ilmoituksen ja suorittamalla lisämaksun.

Matkatavaroita koskevat valitukset

Jos matkatavara on vahingoittunut, viivästynyt, kadonnut tai tuhoutunut, matkustajan on tehtävä kirjallinen muistutus lentoliikenteen harjoittajalle mahdollisimman pian. Jos kirjattu matkatavara on vahingoittunut, matkustajan on tehtävä kirjallinen muistutus seitsemän päivän kuluessa, ja matkatavarana viivästymisen yhteydessä 21

päivän kuluessa siitä, kun matkatavara on toimitettu hänelle.

Sopimuksen tehneen lentoliikenteen harjoittajan ja lennon tosiasiallisesti liikennöineen lentoliikenteen harjoittajan korvausvastuu

Jos lennon tosiasiallisesti liikennöivä lentoliikenteen harjoittaja ei ole sama kuin sopimuksen tehnyt lentoliikenteen harjoittaja, matkustajalla on oikeus lähettää vahinkoihin liittyvä muistutus kummalle tahansa tai nostaa korvauskanne kumpaa tahansa lentoliikenteen harjoittajaa vastaan. Jos lentoliikenteen harjoittajan nimi tai koodi on ilmoitettu matkalipussa, se on sopimuksen tehnyt yhtiö.

Vaatimuksia koskeva määräaika

Mahdolliset vahingonkorvausta koskevat kanteet on pantava vireille kahden vuoden kuluessa siitä päivästä, jona ilma-alus saapui tai sen oli määrä saapua määränpäähänsä.

Tämän tiedotteen tietojen perusta

Edellä esitetyt säännöt perustuvat 28 päivänä toukokuuta 1999 tehtyyn Montrealin yleissopimukseen, joka pannaan täytäntöön yhteisössä asetuksella (EY) N:o 2027/97, sellaisena kuin se on muutettuna asetuksella (EY) N:o 889/2002, ja jäsenvaltioiden kansallisella lainsäädännöllä."

2 artikla

Tämä asetus tulee voimaan päivänä, jona se julkaistaan *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä*.

Sitä sovelletaan siitä päivästä, jona se tulee voimaan, tai siitä päivästä, jona Montrealin yleissopimus tulee voimaan yhteisön osalta, sen mukaan, kumpi näistä on myöhempi.

Tämä asetus on kaikilta osiltaan velvoittava, ja sitä sovelletaan sellaisenaan kaikissa jäsenvaltioissa.

Tehty Brysselissä 13 päivänä toukokuuta 2002.

Euroopan parlamentin puolesta

Puhemies

P. COX

Neuvoston puolesta

Puheenjohtaja

J. PIQUÉ I CAMPS

**KOMISSION ASETUS (EY) N:o 890/2002,
annettu 29 päivänä toukokuuta 2002,
tuonnin kiinteistä arvoista tiettyjen hedelmien ja vihannesten tulohinnan määrittämiseksi**

EUROOPAN YHTEISÖJEN KOMISSIO, joka

ottaa huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen,

ottaa huomioon hedelmien ja vihannesten tuontijärjestelmän soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä 21 päivänä joulukuuta 1994 annetun komission asetuksen (EY) N:o 3223/94 ⁽¹⁾, sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o 1498/98 ⁽²⁾, ja erityisesti sen 4 artiklan 1 kohdan,

sekä katsoo seuraavaa:

- (1) Asetuksessa (EY) N:o 3223/94 säädetään Uruguayin kieroksen monenvälisen kauppaneuvottelujen tulosten mukaisesti komission vahvistamista kolmansien maiden tuonnin kiinteiden arvojen perusteista liitteissä määriteltävien tuotteiden ja ajanjaksojen osalta.

- (2) Edellä mainittujen perusteiden mukaisesti tuonnin kiinteät arvot on vahvistettava tämän asetuksen liitteessä esitetylle tasolle,

ON ANTANUT TÄMÄN ASETUKSEN:

1 artikla

Asetuksen (EY) N:o 3223/94 4 artiklassa tarkoitetut tuonnin kiinteät arvot vahvistetaan liitteessä olevassa taulukossa merkityllä tavalla.

2 artikla

Tämä asetus tulee voimaan 30 päivänä toukokuuta 2002.

Tämä asetus on kaikilta osiltaan velvoittava, ja sitä sovelletaan sellaisenaan kaikissa jäsenvaltioissa.

Tehty Brysselissä 29 päivänä toukokuuta 2002.

Komission puolesta
J. M. SILVA RODRÍGUEZ
Maatalouden pääjohtaja

⁽¹⁾ EYVL L 337, 24.12.1994, s. 66.

⁽²⁾ EYVL L 198, 15.7.1998, s. 4.

LIITE

tuonnin kiinteistä arvoista tiettyjen hedelmien ja vihannesten tulohinnan määrittämiseksi 29 päivänä toukokuuta 2002 annettuun komission asetukseen

(EUR/100 kg)

CN-koodi	Kolmannen maan koodi ⁽¹⁾	Tuonnin kiinteä arvo
0702 00 00	052	40,0
	204	35,8
	999	37,9
0707 00 05	052	94,8
	220	154,8
	999	124,8
0709 90 70	052	89,0
	999	89,0
0805 10 10, 0805 10 30, 0805 10 50	052	50,0
	204	48,2
	220	86,6
	388	66,9
	600	53,2
	624	78,8
	999	64,0
0805 50 10	388	62,4
	512	50,0
	528	59,6
	999	57,3
0808 10 20, 0808 10 50, 0808 10 90	388	84,3
	400	101,9
	404	114,1
	508	73,2
	512	81,9
	524	83,4
	528	76,1
	720	156,5
	804	106,7
	999	97,6
0809 20 95	052	434,6
	400	303,6
	999	369,1

(¹) Komission asetuksessa (EY) N:o 2020/2001 (EYVL L 273, 16.10.2001, s. 6) vahvistettu maanimikkeistö. Koodi "999" tarkoittaa "muuta alkuperää".

KOMISSION ASETUS (EY) N:o 891/2002,**annettu 29 päivänä toukokuuta 2002,****tietyjen ohjeellisten määrien ja toimijakohtaisten enimmäismäärien vahvistamisesta banaanien tuontia yhteisöön koskevien todistusten myöntämiseksi tariffikiintiöissä vuoden 2002 kolmanneksi vuosineljännekeksi**

EUROOPAN YHTEISÖJEN KOMISSIO, joka

ottaa huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen,

ottaa huomioon banaanialan yhteisestä markkinajärjestelystä 13 päivänä helmikuuta 1993 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 404/93 ⁽¹⁾, sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o 2587/2001 ⁽²⁾, ja erityisesti sen 20 artiklan,

sekä katsoo seuraavaa:

- (1) Neuvoston asetuksen (ETY) N:o 404/93 soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä banaanien tuontia yhteisöön koskevan menettelyn osalta 7 päivänä toukokuuta 2001 annetun komission asetuksen (EY) N:o 896/2001 ⁽³⁾, sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o 349/2002 ⁽⁴⁾, 14 artiklan 1 kohdassa säädetään mahdollisuudesta vahvistaa tuontitodistusten myöntämistä varten kullekin kolmelle ensimmäiselle vuosineljännekselle ohjeellinen määrä, joka ilmaistaan yhtenäisenä prosenttimääränä kussakin tariffikiintiössä käytettävissä olevista määristä.
- (2) Yhteisössä vuonna 2001 kaupan pidettyjen banaanien määriin ja erityisesti kolmantena vuosineljänneksenä tosiasiallisesti tapahtuneeseen tuontiin sekä yhteisön markkinoiden vuoden 2002 kolmannen vuosineljänneksen hankinta- ja kulutusnäkyymiin liittyvien tietojen perusteella vahvistetaan A-, B- ja C-tariffikiintiöitä varten ohjeelliset määrät koko yhteisön tarvitsemien hankintojen sekä tuotanto- ja markkinointialojen välisten kaupapavirtojen jatkumisen varmistamiseksi.
- (3) Samoien tietojen perusteella olisi vahvistettava enimmäismäärä, jonka rajoissa kukin toimija voi jättää todistushakemuksia vuoden 2002 kolmanneksi vuosineljännekeksi asetuksen (EY) N:o 896/2001 14 artiklan 2 kohdan mukaisesti.

(4) Koska tämän asetuksen säännöksiä on sovellettava ennen kuin vuoden 2002 kolmatta vuosineljännestä koskeva todistushakemusten jättämisaika alkaa, tämän asetuksen on tultava voimaan viipymättä.

(5) Tässä asetuksessa säädetyt toimenpiteet ovat banaanin hallintokomitean lausunnon mukaiset,

ON ANTANUT TÄMÄN ASETUKSEN:

1 artikla

Asetuksen (EY) N:o 896/2001 14 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu ohjeellinen määrä asetuksen (ETY) N:o 404/93 18 artiklassa säädettyissä tariffikiintiöissä tapahtuvalle banaanien tuonnille vuoden 2002 kolmanneksi vuosineljännekeksi on 23 prosenttia perinteisille toimijoille ja ei-perinteisille toimijoille A/B- ja C-tariffikiintiöissä käytettävissä olevista määristä.

2 artikla

Asetuksen (EY) N:o 896/2001 14 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu ohjeellinen määrä asetuksen (ETY) N:o 404/93 18 artiklassa säädettyissä tariffikiintiöissä tapahtuvalle banaanien tuonnille vuoden 2002 kolmanneksi vuosineljännekeksi on 23 prosenttia asetuksen (EY) N:o 896/2001 4 ja 5 artiklan mukaisesti perinteisille toimijoille vahvistetusta viitemäärästä A/B- ja C-tariffikiintiöissä, ja 23 prosenttia asetuksen (EY) N:o 896/2001 9 artiklan 3 kohdan mukaisesti ei-perinteisille toimijoille vahvistetusta ja niille ilmoitetusta määrästä A/B- ja C-tariffikiintiöissä.

3 artikla

Tämä asetus tulee voimaan päivänä, jona se julkaistaan *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä*.

Tämä asetus on kaikilta osiltaan velvoittava, ja sitä sovelletaan sellaisenaan kaikissa jäsenvaltioissa.

Tehty Brysselissä 29 päivänä toukokuuta 2002.

Komission puolesta

Franz FISCHLER

Komission jäsen

⁽¹⁾ EYVL L 47, 25.2.1993, s. 1.

⁽²⁾ EYVL L 345, 29.12.2001, s. 13.

⁽³⁾ EYVL L 126, 8.5.2001, s. 6.

⁽⁴⁾ EYVL L 55, 26.2.2002, s. 17.

KOMISSION ASETUS (EY) N:o 892/2002,
annettu 29 päivänä toukokuuta 2002,
jalostukseen tarkoitettujen persikoiden ja päärynöiden tuen vahvistamisesta markkinointivuodeksi
2002/2003 neuvoston asetuksen (EY) N:o 2201/96 mukaisesti

EUROOPAN YHTEISÖJEN KOMISSIO, joka

ottaa huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen, ottaa huomioon hedelmä- ja vihannesjalostealan yhteisestä markkinajärjestelystä 28 päivänä lokakuuta 1996 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 2201/96 ⁽¹⁾, sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o 1239/2001 ⁽²⁾, ja erityisesti sen 6 artiklan 1 kohdan,

sekä katsoo seuraavaa:

- (1) Neuvoston asetuksen (EY) N:o 2201/96 soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä hedelmä- ja vihannesjalostealan tukijärjestelmän osalta 2 päivänä maaliskuuta 2001 annetun komission asetuksen (EY) N:o 449/2001 ⁽³⁾, sellaisena kuin se on muutettuna asetuksella (EY) N:o 1343/2001 ⁽⁴⁾, 2 artiklan 3 kohdassa säädetään, että komissio julkaisee muun muassa persikoihin ja päärynöihin sovellettavien tukien määrät varmistettuaan, että asetuksen (EY) N:o 2201/96 liitteessä III vahvistettuja kynnyksiä noudatetaan.
- (2) Tukijärjestelmään kuuluvien persikkajalosteiden määrät ovat olleet viimeksi kuluneina kolmena markkinointivuonna keskimäärin yhteisön kynnyksen alapuolella. Markkinointivuonna 2002/2003 sovellettava tuki on kussakin asianomaisessa jäsenvaltiossa asetuksen (EY) N:o 2201/96 4 artiklan 2 kohdassa vahvistettu tuki.
- (3) Tukijärjestelmään kuuluvien päärynäjalosteiden määrät ovat olleet viimeksi kuluneina kolmena markkinointivuonna keskimäärin yhteisön kynnyksen yläpuolella. Markkinointivuonna 2002/2003 sovellettava tuki on asetuksen (EY) N:o 2201/96 4 artiklan 2 kohdassa vahvistettu tuki niissä jäsenvaltioissa, jotka eivät ole ylittäneet kynnystään, ja muissa asianomaisissa jäsenval-

tioissa sovelletaan mainittua tukea vähennettynä kynnyksen ylittävällä määrällä sen jälkeen, kun jalostamatta olevat määrät on jaettu mainitun asetuksen 5 artiklan 2 kohdan kolmannen alakohdan mukaisesti.

- (4) Tässä asetuksessa säädetty toimenpiteet ovat hedelmä- ja vihannesjalosteiden hallintokomitean lausunnon mukaiset,

ON ANTANUT TÄMÄN ASETUKSEN:

1 artikla

Asetuksen (EY) N:o 2201/96 2 artiklassa tarkoitettu tuki on markkinointivuonna 2002/2003 seuraava:

- a) persikoille: 47,70 euroa tonnilta
- b) päärynöille:
- 54,27 euroa tonnilta Kreikassa
 - 161,70 euroa tonnilta Espanjassa
 - 135,59 euroa tonnilta Ranskassa
 - 151,52 euroa tonnilta Italiassa
 - 157,56 euroa tonnilta Alankomaissa
 - 161,70 euroa tonnilta Itävallassa
 - 161,70 euroa tonnilta Portugalissa.

2 artikla

Tämä asetus tulee voimaan kolmantena päivänä sen jälkeen, kun se on julkaistu *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä*.

Sitä sovelletaan markkinointivuonna 2002/2003.

Tämä asetus on kaikilta osiltaan velvoittava, ja sitä sovelletaan sellaisenaan kaikissa jäsenvaltioissa.

Tehty Brysselissä 29 päivänä toukokuuta 2002.

Komission puolesta

Franz FISCHLER

Komission jäsen

⁽¹⁾ EYVL L 297, 21.11.1996, s. 29.

⁽²⁾ EYVL L 171, 26.6.2001, s. 1.

⁽³⁾ EYVL L 64, 6.3.2001, s. 16.

⁽⁴⁾ EYVL L 181, 4.7.2001, s. 16.

**EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON DIREKTIIVI 2002/32/EY,
annettu 7 päivänä toukokuuta 2002,
haitallisista aineista eläinten rehuissa**

EUROOPAN PARLAMENTTI JA EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, jotka

ottavat huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen ja erityisesti sen 152 artiklan 4 kohdan b alakohdan,

ottavat huomioon komission ehdotuksen ⁽¹⁾,

ottavat huomioon talous- ja sosiaalikomitean lausunnon ⁽²⁾,

ovat kuulleet alueiden komiteaa,

noudattavat perustamissopimuksen 251 artiklassa määrättyä menettelyä ⁽³⁾ ja ottavat huomioon sovittelukomitean 26 päivänä maaliskuuta 2002 hyväksymän yhteisen tekstin,

sekä katsovat seuraavaa:

- (1) Haitallisista aineista ja tuotteista eläinten ruokinnassa 22 päivänä huhtikuuta 1999 annettua neuvoston direktiiviä 1999/29/EY ⁽⁴⁾ on tarpeen muuttaa monilta osin. Selkeyden ja tehokkuuden vuoksi kyseinen direktiivi olisi laadittava uudelleen.
- (2) Kotieläintuotanto on erittäin tärkeä osa yhteisön maataloutta, ja kun kyse on kansanterveydestä, eläinten terveydestä, eläinten hyvinvoinnista, ympäristöstä ja kotieläintuottajien taloudesta, tyydyttävät tulokset riippuvat paljolti siitä, että käytetään sopivia ja hyvälaatuisia rehuja.
- (3) Rehuja koskevia sääntöjä tarvitaan turvaamaan maatalouden tuottavuus ja kestävyys sekä mahdollistamaan kansanterveyden ja eläinten terveyden, eläinten hyvinvoinnin sekä ympäristön turvaaminen. Lisäksi tarvitaan kattavaa hygienian sääntelyä, jotta yksittäisillä maataloilla voidaan taata hyvälaatuinen rehu silloinkin, kun sitä ei ole tuotettu kaupallisesti.
- (4) Samojen sääntöjen, jotka koskevat eläinten rehuksi tarkoitettujen tuotteiden laatua ja turvallisuutta, on koskettava eläinten käyttämän veden laatua ja turvallisuutta. Vaikka rehujen määritelmä ei estä veden luokittelamista rehuksi, vesi ei sisälly rehuaineiden liikkuvuu-

desta ja käytöstä 29 päivänä huhtikuuta 1996 annetussa neuvoston direktiivissä 96/25/EY ⁽⁵⁾ esitettyyn tärkeimpien rehuaineiden luetteloon, joka ei ole tyhjentävä. Veden luokittelamista rehuksi on tarpeen tarkastella kyseisen direktiivin puitteissa.

- (5) On voitu osoittaa, että lisäaineet voivat sisältää haitallisia aineita. Direktiivin soveltamisalaa olisi näin ollen laajennettava koskemaan lisäaineita.
- (6) Eläinten rehuksi tarkoitetut tuotteet voivat sisältää haitallisia aineita, jotka voivat aiheuttaa vaaraa eläinten terveydelle ja kotieläintuotteissa esiintyessään myös ihmisten terveydelle tai ympäristölle.
- (7) Haitallisten aineiden esiintymistä ei voida poistaa kokonaan, mutta on tärkeää, että niiden pitoisuutta eläinten rehuksi tarkoitetuissa tuotteissa alennetaan haitallisten ja vahingollisten vaikutusten estämiseksi siten, että otetaan aiheellisella tavalla huomioon aineen akuutti myrkyllisyys, sen biokertyvyys ja hajoavuus. Tällä hetkellä pitoisuutta ei ole aiheellista vahvistaa alle niiden tasojen, jotka on mahdollista määrittää yhteisössä myöhemmin määriteltävillä menetelmillä.
- (8) Haitallisten aineiden jäämien määrittäminen kehitettyvät koko ajan siten, että jopa eläinten ja ihmisten terveyden kannalta merkityksettömät jäämien määrät voidaan havaita.
- (9) Haitallisia aineita saa esiintyä eläinten rehuksi tarkoitetuissa tuotteissa ainoastaan tässä direktiivissä säädettyin edellytyksin, eikä niitä saa käyttää muulla tavoin eläinten rehuissa. Tätä direktiiviä olisi siis sovellettava rajoittamatta rehuja koskevien muiden yhteisön säännösten ja erityisesti rehuseoksia koskevien sääntöjen soveltamista.
- (10) Tätä direktiiviä on sovellettava eläinten rehuksi tarkoitettuihin tuotteisiin heti, kun ne tulevat yhteisöön. Sen vuoksi on säädettävä, että haitallisten aineiden vahvistettuja enimmäispitoisuuksia sovelletaan kaikissa vaiheissa yleensä siitä päivämäärästä alkaen, jolloin eläinten rehuksi tarkoitetut tuotteet lasketaan liikkeeseen tai otetaan käyttöön ja erityisesti niiden tuonnista alkaen.

⁽¹⁾ EYVL C 89 E, 28.3.2000, s. 70 ja EYVL C 96 E, 27.3.2001, s. 346.

⁽²⁾ EYVL C 140, 18.5.2000, s. 9.

⁽³⁾ Euroopan parlamentin lausunto, annettu 4. lokakuuta 2000 (EYVL C 178, 22.6.2001, s. 160), neuvoston yhteinen kanta, vahvistettu 17. syyskuuta 2001 (EYVL C 4, 7.1.2002, s. 1), ja Euroopan parlamentin päätös, tehty 12. joulukuuta 2001 (ei vielä julkaistu virallisessa lehdessä). Euroopan parlamentin päätös, tehty 10. huhtikuuta 2002, ja neuvoston päätös, tehty 22. huhtikuuta 2002.

⁽⁴⁾ EYVL L 115, 4.5.1999, s. 32.

⁽⁵⁾ EYVL L 125, 23.5.1996, s. 35, direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 2000/16/EY (EYVL L 105, 3.5.2000, s. 36).

- (11) Eläinten rehuksi tarkoitettujen tuotteiden on oltava laadultaan virheettömiä, aitoja ja kauppakelpoisia, eivätkä ne näin ollen asianmukaisesti käytettyinä saa aiheuttaa vaaraa ihmisten tai eläinten terveydelle taikka ympäristölle eivätkä vaikuttaa haitallisesti kotieläintuotantoon. Tämän vuoksi on kiellettävä eläinten rehuksi tarkoitettujen sellaisten tuotteiden käyttöönotto tai liikkeeseen laskeminen, joissa haitallisten aineiden pitoisuus ylittää liitteessä I säädetyt enimmäispitoisuudet.
- (12) On rajoitettava eräiden haitallisten aineiden esiintymistä täydennysrehuissa vahvistamalla asianmukaiset enimmäispitoisuudet.
- (13) Vaikka enimmäispitoisuus on joissakin tapauksissa vahvistettu taustakuormitus huomioon ottaen, on edelleen tarpeen pyrkiä rajoittamaan joidenkin erityisten haitallisten aineiden esiintymistä mahdollisimman alhaisiin pitoisuuksiin eläinten rehuksi tarkoitetuissa tuotteissa, jotta vähennettäisiin niiden esiintymistä rehujen ja elintarvikkeiden tuotantoketjussa. Tässä direktiivissä olisi näin ollen sallittava sellaisten toimintakynnysten vahvistaminen, jotka ovat vahvistettuja enimmäismääriä selvästi alhaisempia. Näiden toimintakynnysten ylityessä on suoritettava tutkimuksia haitallisten aineiden lähteiden tunnistamiseksi ja toteutettava toimenpiteitä lähteiden vähentämiseksi tai poistamiseksi.
- (14) Jäsenvaltioilla olisi oltava väliaikaisesti alentaa vahvistettuja sallittuja enimmäispitoisuuksia, vahvistaa enimmäispitoisuuksia muille aineille tai kieltää aineet eläinten rehuksi tarkoitetuissa tuotteissa, jos eläinten tai ihmisten terveydelle tai ympäristölle aiheutuu vaaraa. Yhdenmukaisen soveltamisen varmistamiseksi tämän direktiivin liitteeseen I mahdollisesti tehtävistä muutoksista olisi päätettävä kiireellisellä yhteisön menettelyllä asiakirjanäytön perusteella ja ennalta varautumisen periaatetta noudattaen.
- (15) Tässä direktiivissä säädettyjen vaatimusten mukaisiin eläinten rehuksi tarkoitettuihin tuotteisiin saa haitallisten aineiden pitoisuuksien osalta soveltaa ainoastaan tässä direktiivissä sekä rehujen virallisen valvonnan järjestämisestä koskevista periaatteista 25 päivänä lokakuuta 1995 annetussa neuvoston direktiivissä 1995/53/EY⁽¹⁾ säädettyjä liikkeeseen laskemista koskevia rajoituksia.
- (16) Jäsenvaltioiden on tehtävä direktiivin 95/53/EY mukaisesti asianmukaisia seurantajärjestelyjä haitallisia aineita koskevien vaatimusten täyttämisen varmistamiseksi eläinten rehuksi tarkoitettuja tuotteita käyttöön otettaessa ja liikkeeseen laskettaessa.
- (17) Asianmukainen yhteisön menettely on tarpeen tämän direktiivin liitteiden teknisten säännösten mukautta-

miseksi vastaamaan tieteellisen ja teknisen tiedon kehitystä.

- (18) Ehdotettujen toimenpiteiden täytäntöönpanon helpottamiseksi olisi oltava menettely, jolla aikaansaadaan jäsenvaltioiden ja komission tiivis yhteistyö neuvoston päätöksellä 70/372/EY⁽²⁾ perustetussa pysyvässä rehu-komiteassa.
- (19) Tämän direktiivin täytäntöönpanemiseksi tarvittavista toimenpiteistä olisi päätettävä menettelystä komissiolle siirrettyä täytäntöönpanovaltaa käytettäessä 28 päivänä kesäkuuta 1999 tehdyn neuvoston päätöksen 1999/468/EY⁽³⁾ mukaisesti,

OVAT ANTANEET TÄMÄN DIREKTIIVIN:

1 artikla

1. Tämä direktiivi koskee haitallisia aineita eläinten rehuksi tarkoitetuissa tuotteissa.
2. Tätä direktiiviä sovelletaan rajoittamatta seuraavien säädösten soveltamista:
 - a) rehujen lisäaineista 23 päivänä marraskuuta 1970 annettu neuvoston direktiivi 70/524/EY⁽⁴⁾;
 - b) neuvoston direktiivi 96/25/EY ja rehuseosten pitämisestä kaupan 2 päivänä huhtikuuta 1979 annettu neuvoston direktiivi 79/373/EY⁽⁵⁾;
 - c) kun kyseisiä jäämiä ei luetella tämän direktiivin liitteessä I: hedelmien ja vihannesten torjunta-ainejäämien enimmäismäärien vahvistamisesta 23 päivänä marraskuuta 1976 annettu neuvoston direktiivi 76/895/EY⁽⁶⁾; viljojen torjunta-ainejäämien enimmäismääristä 24 päivänä heinäkuuta 1986 annettu neuvoston direktiivi 86/362/EY⁽⁷⁾; eläinkunnasta peräisin olevissa elintarvikkeissa ja niiden pinnassa olevien torjunta-ainejäämien enimmäismäärien vahvistamisesta 24 päivänä heinäkuuta 1986 annettu neuvoston direktiivi 86/363/EY⁽⁸⁾; torjunta-ainejäämien enimmäismäärien vahvistamisesta tietyille kasvikunnasta peräisin oleville tuotteille, mukaan lukien hedelmät ja vihannekset 27 päivänä marraskuuta 1990 annettu neuvoston direktiivi 90/642/EY⁽⁹⁾;

⁽²⁾ EYVL L 170, 3.8.1970, s. 1.

⁽³⁾ EYVL L 184, 17.7.1999, s. 23.

⁽⁴⁾ EYVL L 270, 14.12.1970, s. 1, direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna komission asetuksella (EY) N:o 2205/2001 (EYVL L 297, 15.11.2001, s. 3).

⁽⁵⁾ EYVL L 86, 6.4.1979, s. 30, direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 2002/2/EY (EYVL L 63, 6.3.2002, s. 23).

⁽⁶⁾ EYVL L 340, 9.12.1976, s. 26, direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna komission direktiivillä 2000/57/EY (EYVL L 244, 29.9.2000, s. 76).

⁽⁷⁾ EYVL L 221, 7.8.1986, s. 37, direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna komission direktiivillä 2002/23/EY (EYVL L 64, 7.3.2002, s. 13).

⁽⁸⁾ EYVL L 221, 7.8.1986, s. 43, direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna direktiivillä 2002/23/EY.

⁽⁹⁾ EYVL L 350, 14.12.1990, s. 71, direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna direktiivillä 2002/23/EY.

⁽¹⁾ EYVL L 265, 8.11.1995, s. 17, direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 2001/46/EY (EYVL L 234, 1.9.2001, s. 55).

- d) kansanterveyteen ja eläinten terveyteen liittyviä eläinlääkintäalan kysymyksiä koskeva yhteisön lainsäädäntö;
- e) tietyistä eläinten ruokinnassa käytettävistä tuotteista 30 päivänä kesäkuuta 1982 annettu neuvoston direktiivi 82/471/ETY⁽¹⁾;
- f) erityisravinnoksi tarkoitetuista rehuista 13 päivänä syyskuuta 1993 annettu neuvoston direktiivi 93/74/ETY⁽²⁾.

2 artikla

Tässä direktiivissä tarkoitetaan:

- a) 'rehuilla' suun kautta tapahtuvaan eläinten ruokintaan tarkoitettuja kasvi- tai eläinperäisiä tuotteita sellaisenaan, tuoreena tai säilöttyinä ja niiden teollisia johdannaisia sekä orgaanisia tai epäorgaanisia aineita yksinään tai seoksena riippumatta siitä, sisältävätkö ne lisäaineita;
- b) 'rehuaineilla' erilaisia rehuseosten valmistukseen tai esiseosten substraateiksi tarkoitettuja ja joko suoraan sellaisenaan tai jalostuksen jälkeen suun kautta tapahtuvaan eläinten ruokintaan tarkoitettuja kasvi- tai eläinperäisiä tuotteita sellaisenaan, tuoreena tai säilöttyinä ja niiden teollisia johdannaisia sekä orgaanisia tai epäorgaanisia aineita riippumatta siitä, sisältävätkö ne lisäaineita;
- c) 'lisäaineilla' direktiivin 70/524/ETY 2 artiklan a alakohdassa määriteltyjä lisäaineita;
- d) 'esiseoksella' lisäaineiden seosta tai yhden tai useamman lisäaineen ja kantaja-aineen seosta, jotka on tarkoitettu rehun valmistukseen;
- e) 'rehuseoksilla' suun kautta tapahtuvaan eläinten ruokintaan tarkoitettuja rehuaineita seoksina, jotka ovat täysrehua tai täydennysrehua riippumatta siitä, sisältävätkö rehuaineet lisäaineita;
- f) 'täydennysrehulla' rehuainetta seoksena, joka sisältää suuria pitoisuuksia tiettyjä ravintoaineita, mutta joka on koostumuksensa vuoksi riittävä päiväannokseksi vain käytettynä yhdessä muiden rehujen kanssa;
- g) 'täysrehulla' rehuainetta seoksena, joka koostumuksensa vuoksi on sellaisenaan riittävä päiväannokseksi;
- h) 'eläinten rehuksi tarkoitetuilla tuotteilla' rehuaineita, esiseoksia, lisäaineita, rehuja ja kaikkia muita tuotteita, jotka on tarkoitettu käytettäväksi tai joita käytetään eläinten rehuna;
- i) 'päiväannoksella' kosteuspitoisuudeltaan 12 prosenttisen rehun kokonaismäärää, jonka tietyn eläinlajin tiettyyn ikäluokkaan kuuluva ja tiettyä tuotantotarkoitusta varten kasvatettava yksilö keskimäärin tarvitsee tyydyttääkseen koko päivittäisen ravinnontarpeensa;

(1) EYVL L 213, 21.7.1982, s. 8, direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna direktiivillä 1999/20/EY (EYVL L 80, 25.3.1999, s. 20).

(2) EYVL L 237, 22.9.1993, s. 8, direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna direktiivillä 1999/29/EY (EYVL L 115, 4.5.1999, s. 32).

- j) 'eläimillä' niihin eläinlajeihin kuuluvia eläimiä, joita yleisesti ruokitetaan, pidetään ja käytetään ihmisravinnoksi, sekä eläimiä, jotka elävät luonnossa vapaana, jos niitä ruokitetaan rehuilla;
- k) 'liikkeeseen laskemisella' tai 'liikkuvuudella' eläinten rehuksi tarkoitettujen tuotteiden hallussapitämistä niiden myyntiä varten, tarjoaminen mukaan lukien, tai muuta kolmansille osapuolille joko ilmaiseksi tai korvausta vastaan tapahtuvaa siirtoa varten sekä itse myyntiä tai muita siirtomuotoja;
- l) 'haitallisella aineella' kaikkia aineita tai tuotteita, taudinaiheuttajia lukuun ottamatta, joita on eläinten rehuksi tarkoitettussa tuotteessa ja/tai tuotteen yhteydessä ja joka aiheuttaa mahdollisen vaaran eläinten tai ihmisten terveydelle taikka ympäristölle tai voi vaikuttaa kielteisesti kotieläintuotantoon.

3 artikla

1. Eläinten rehuksi tarkoitettuja tuotteita saa tulla kolmansista maista Euroopan yhteisössä käytettäväksi, niitä saa laskea liikkeeseen ja/tai käyttää yhteisössä ainoastaan, jos ne ovat laadultaan virheettömiä, aitoja ja kauppakelpoisia ja jos ne näin ollen asianmukaisesti käytettyinä eivät aiheuta vaaraa ihmisten tai eläinten terveydelle taikka ympäristölle eivätkä vaikuta kielteisesti kotieläintuotantoon.

2. Erityisesti sellaisia eläinten rehuksi tarkoitettuja tuotteita, joiden sisältämien haitallisten aineiden pitoisuus ei ole tämän direktiivin liitteessä I vahvistettujen enimmäispitoisuuksien mukainen ei voida pitää 1 kohdan mukaisina.

4 artikla

1. Jäsenvaltioiden on säädettävä, että tämän direktiivin liitteessä I lueteltuja haitallisia aineita saa esiintyä eläinten rehuksi tarkoitetuissa tuotteissa ainoastaan kyseisessä liitteessä vahvistetuin edellytyksin.

2. Eläinten rehuksi tarkoitettujen tuotteiden haitallisten aineiden lähteiden vähentämiseksi tai poistamiseksi jäsenvaltioiden on yhteistyössä taloudellisten toimijoiden kanssa suoritettava tutkimuksia haitallisten aineiden lähteiden havaitsemiseksi, silloin kun enimmäispitoisuudet ylittyvät ja kun havaitaan kyseisten aineiden kohonneita pitoisuuksia taustakuormitukset huomioon ottaen. Yhdenmukaisen lähestymistavan noudattamiseksi kohonneiden pitoisuuksien osalta saattaa olla tarpeen vahvistaa toimintarajoja näiden tutkimusten käynnistämiseksi. Rajat voidaan vahvistaa liitteessä II.

Jäsenvaltioiden on toimitettava komissiolle ja muille jäsenvaltioille kaikki asiaa koskevat tiedot ja tulokset lähteestä sekä toteutetuista toimenpiteistä haitallisten aineiden pitoisuuden alentamiseksi tai poistamiseksi. Tiedot on toimitettava direktiivin 95/53/EY 22 artiklan mukaisesti komissiolle toimitettavan vuosikertomuksen yhteydessä, paitsi niissä tapauksissa, joissa tiedoilla on välitöntä merkitystä muille jäsenvaltioille. Jälkimmäisessä tapauksessa tiedot on toimitettava välittömästi.

5 artikla

Jäsenvaltioiden on säädettävä, että eläinten rehuksi tarkoitettuja tuotteita, jotka sisältävät haitallista ainetta pitoisuutena, joka ylittää liitteessä I vahvistetun enimmäispitoisuuden, ei saa sekoittaa laimentamistarkoituksessa saman tai muun eläinten rehuksi tarkoitettua tuotteen kanssa.

6 artikla

Jos täydennysrehuista ei ole annettu erityisiä säännöksiä, jäsenvaltioiden on säädettävä, että täydennysrehut eivät saa, ottaen huomioon niiden käytölle määrätty osuus päiväannoksessa, sisältää liitteessä I lueteltuja haitallisia aineita pitoisuuksina, jotka ylittävät täysrehuille vahvistetun pitoisuustason.

7 artikla

1. Jos jäsenvaltiolla on uusien tietojen tai kyseessä olevien säännösten antamisen jälkeen tehdyn olemassa olevan tiedon uudelleenarvioinnin pohjalta perusteita katsoa, että liitteessä I vahvistettu enimmäispitoisuus tai haitallinen aine, jota ei ole mainittu liitteessä I, on vaaraksi eläinten tai ihmisten terveydelle taikka ympäristölle, kyseinen jäsenvaltio voi tilapäisesti alentaa tällaisen aineen voimassa olevaa enimmäispitoisuutta, vahvistaa sille enimmäispitoisuuden tai kieltää kyseisen haitallisen aineen tai tuotteen esiintymisen eläinten rehuksi tarkoitetuissa tuotteissa. Sen on viipymättä ilmoitettava tästä muille jäsenvaltioille ja komissiolle sekä annettava samalla päätöksensä perustelut.

2. Siitä, muutetaanko liitteitä I ja II, on tehtävä välitön päätös 12 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen.

Jäsenvaltio voi pitää voimassa toteuttamansa toimenpiteet, kunnes neuvoston tai komission päätös on tehty.

Jäsenvaltioiden on huolehdittava, että kyseinen päätös julkistetaan.

8 artikla

1. Komissio mukauttaa 11 artiklassa säädetyn menettelyn mukaisesti liitteitä I ja II tieteellisen ja teknisen tiedon kehityksen perusteella.

2. Lisäksi komissio 11 artiklassa säädetyn menettelyn mukaisesti:

- antaa määräajoin liitteistä I ja II ajan tasalle saatetun toisinnon, joka sisältää niihin 1 kohdan mukaisesti tehdyt mukautukset,
- voi määrittää detoksikaatiomenetelmien hyväksymisperusteet niiden perusteiden täydennykseksi joita edellytetään niille eläinten rehuksi tarkoitetuille tuotteille, jotka on käsitelty tällaisilla menetelmillä.

3. Jäsenvaltioiden on huolehdittava toimenpiteiden toteuttamisesta sen varmistamiseksi, että 2 kohdan mukaisesti hyväksyttävistä menetelmistä käytetään asianmukaisella tavalla ja että eläinten rehuksi tarkoitettujen detoksisoitujen tuotteiden ovat liitteen I säännösten mukaisia.

9 artikla

Jäsenvaltioiden on huolehdittava, että tämän direktiivin säännösten mukaisiin eläinten rehuksi tarkoitettuihin tuotteisiin sovelletaan haitallisten aineiden esiintymisen osalta ainoastaan tässä direktiivissä sekä direktiivissä 95/53/EY säädettyjä liikkeeseen laskemista koskevia rajoituksia.

10 artikla

Ennen sellaisten säännösten antamista, jotka voivat vaikuttaa kansanterveyteen, eläinten terveyteen tai ympäristöön, on kuuluttava asianomaista tiedekomiteaa tai asianomaisia tiedekomiteoita.

11 artikla

1. Komissiota avustaa päätöksen 70/372/ETY 1 artiklalla perustettu pysyvä rehukomitea.

2. Jos tähän artiklaan viitataan, sovelletaan päätöksen 1999/468/EY 5 ja 7 artiklassa säädettyä menettelyä ottaen huomioon mainitun päätöksen 8 artiklan säännökset.

3. Päätöksen 1999/468/EY 5 artiklan 6 kohdassa tarkoitettu määräaika vahvistetaan kolmeksi kuukaudeksi.

12 artikla

1. Komissiota avustaa päätöksen 70/372/ETY 1 artiklalla perustettu pysyvä rehukomitea.

2. Jos tähän artiklaan viitataan, sovelletaan päätöksen 1999/468/EY 5 ja 7 artiklassa säädettyä menettelyä ottaen huomioon mainitun päätöksen 8 artiklan säännökset.

3. Päätöksen 1999/468/EY 5 artiklan 6 kohdassa tarkoitettu määräaika vahvistetaan viideksitoista päiväksi.

13 artikla

1. Jäsenvaltioiden on sovellettava vähintään tämän direktiivin säännöksiä kolmansiin maihin vietäväksi tarkoitettuihin eläinten rehuksi tarkoitettuihin tuotteisiin, jotka on tuotettu yhteisössä.

2. Mitä 1 kohdassa säädetään, ei vaikuta jäsenvaltioiden oikeuteen sallia jälleenvienti asetuksen (EY) N:o 178/2002⁽¹⁾ 12 artiklassa säädetyn ehdoin. Asetuksen 20 artiklaa sovelletaan soveltuvin osin.

⁽¹⁾ Elintarvikelainsäädäntöä koskevista yleisistä periaatteista ja vaatimuksista, Euroopan elintarviketurvallisuusviranomaisen perustamisesta sekä elintarvikkeiden turvallisuuteen liittyvistä menettelyistä 28 päivänä tammikuuta 2002 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 178/2002 (EYVL L 31, 1.2.2002, s. 1).

14 artikla

1. Kumotaan direktiivi 1999/29/EY elokuun 1 päivästä 2003 lukien, sanotun kuitenkaan rajoittamatta jäsenvaltioiden velvoitetta saattaa kyseisen direktiivin liitteessä III olevassa B osassa säädettyjä määräaikoja noudattaen kyseisen liitteen A osassa luetellut direktiivit osaksi kansallista lainsäädäntöä.

2. Viittauksia direktiiviin 1999/29/EY pidetään viittauksina tähän direktiiviin liitteessä III olevan vastaavuustaulukon mukaisesti.

15 artikla

Jäsenvaltioiden on annettava ja julkaistava tämän direktiivin noudattamisen edellyttämät lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset ennen toukokuun 1 päivää 2003. Niiden on ilmoitettava tästä komissiolle viipymättä.

Annettuja säännöksiä on sovellettava elokuun 1 päivästä 2003 alkaen.

Näissä jäsenvaltioiden antamissa säädöksissä on viitattava tähän direktiiviin tai niihin on liitettävä tällainen viittaus, kun ne

virallisesti julkaistaan. Jäsenvaltioiden on säädettävä siitä, miten viittaukset tehdään.

Jäsenvaltioiden on toimitettava komissiolle kirjallisina ne keskeiset kansalliset säännökset, jotka ne ovat antaneet tai antavat tässä direktiivissä tarkoitetuista kysymyksistä.

16 artikla

Tämä direktiivi tulee voimaan päivänä, jona se julkaistaan *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä*.

17 artikla

Tämä direktiivi on osoitettu kaikille jäsenvaltioille.

Tehty Brysselissä 7 päivänä toukokuuta 2002.

Euroopan parlamentin puolesta

Neuvoston puolesta

Puheenjohtaja

Puheenjohtaja

P. COX

R. DE RATO Y FIGAREDO

LIITE I

Haitalliset aineet	Eläinten rehuksi tarkoitetut tuotteet	Enimmäispitoisuus mg/kg (ppm) rehussa, jonka kosteuspitoisuus on 12 %	
(1)	(2)	(3)	
1. Arseeni	Rehuaineet, paitsi:	2	
	— viherjauho, jauho kuivatusta sinimailasesta ja kuivatusta apilasta sekä kuivattu sokerijuurikasjättemassa ja kuivatut melassit ko. massasta	4	
	— kalan ja muiden merieläinten käsittelystä saatut fosfaatit ja rehut	10	
	Täysrehut, paitsi:	2	
	— kalojen täysrehut	4	
	Täydennysrehut, paitsi:	4	
	— kivennäisrehut	12	
	2. Lyijy	Rehuaineet, paitsi:	10
		— nurmirehut	40
		— fosfaatit	30
— hiivat		5	
Täysrehut		5	
Täydennysrehut, paitsi:		10	
— kivennäisrehut		30	
3. Fluori	Rehuaineet, paitsi:	150	
	— eläinperäiset rehut	500	
	— fosfaatit	2 000	
	Täysrehut, paitsi:	150	
	— nautakarjan, lampaiden ja vuohien täysrehut		
	— maidossa	30	
	— muissa tuotteissa	50	
	— sikojen täysrehut	100	
	— siipikarjan täysrehut	350	
	— kananpoikasten täysrehut	250	
	Nautakarjan, lampaiden ja vuohien kivennäisrehuseokset	2 000 ⁽¹⁾	
	Muut täydennysrehut	125 ⁽²⁾	
4. Elohopea	Rehuaineet, paitsi:	0,1	
	— kalan ja muiden merieläinten käsittelystä saadut rehut	0,5	
	Täysrehut, paitsi:	0,1	
	— koirien ja kissojen täysrehut	0,4	
	Täydennysrehut, paitsi:	0,2	
	— koirien ja kissojen täydennysrehut		

Haitalliset aineet	Eläinten rehuksi tarkoitetut tuotteet	Enimmäispitoisuus mg/kg (ppm) rehussa, jonka kosteuspitoisuus on 12 %
(1)	(2)	(3)
5. Nitriitit	Kalajauho Täysrehut, paitsi: — lemmikkieläinten rehut, lintuja ja akvaariokaloja lukuun ottamatta	60 (natriumnitriitinä) 15 (natriumnitriitinä)
6. Kadmium	Kasvipäriset rehuaineet Eläinperäiset rehuaineet, paitsi: — lemmikkieläinten rehut Fosfaatit Nautakarjan, lampaiden ja vuohien täysrehut, paitsi: — vasikoiden, karitsoiden ja kilien täysrehut Muut täysrehut, paitsi: — lemmikkieläinten rehut Kivennäisrehut Muut nautakarjan, lampaiden ja vuohien täydennysrehut	1 2 10 ⁽³⁾ 1 0,5 5 ⁽⁴⁾ 0,5
7. Aflatoksiini B ₁	Rehuaineet, paitsi: — maapähkinä, kopra, palmunrungonydin, puuvillansiemen, babassu, maissi ja näiden käsittelystä saadut tuotteet Nautakarjan, lampaiden ja vuohien täysrehut, paitsi: — lypsylehmien — vasikoiden ja karitsojen Sikojen ja siipikarjan täysrehut (nuoria eläimiä lukuun ottamatta) Muut täysrehut Nautakarjan, lampaiden ja vuohien täydennysrehut (paitsi lypsettävien eläinten, vasikoiden ja karitsoiden täydennysrehut) Sikojen ja siipikarjan täydennysrehut (nuoria eläimiä lukuun ottamatta) Muut täydennysrehut	0,05 0,02 0,05 0,005 0,01 0,02 0,01 0,05 0,03 0,005
8. Syaaniivetyhappo	Rehuaineet, paitsi: — pellavansiemenet — pellavansiemenkakut — maniokkituotteet ja mantelikakut Täysrehut, paitsi: — kananpoikasten täysrehut	50 250 350 100 50 10
9. Gossypoli (vapaa)	Rehuaineet, paitsi: — puuvillansiemenkakut Täysrehut, paitsi: — nautakarjan, lampaiden ja vuohien täysrehut — siipikarjan (munivia kanoja lukuun ottamatta) ja vasikoiden täysrehut — kaniinien ja sikojen (porsaita lukuun ottamatta) täysrehut	20 1 200 20 500 100 60

Haitalliset aineet	Eläinten rehuksi tarkoitetut tuotteet	Enimmäispitoisuus mg/kg (ppm) rehussa, jonka kosteuspitoisuus on 12 %
(1)	(2)	(3)
10. Teobromiini	Täysrehut, paitsi: — täysikasvuisten nautakarjan täysrehut	300 700
11. Haihtuva sinappiöljy	Rehuaineet, paitsi: — rypsi- ja rapsikakut Täysrehut, paitsi: — nautakarjan, lampaiden ja vuohien (nuoria eläimiä lukuun ottamatta) täysrehut — sikojen (porsaita lukuun ottamatta) ja siipikarjan täysrehut	100 4 000 (allyyli-isotiosyanaattina) 150 (allyyli-isotiosyanaattina) 1 000 (allyyli-isotiosyanaattina) 500 (allyyli-isotiosyanaattina)
12. Vinyylitio-oksatsolidoni	Siipikarjan täysrehut, paitsi: — munivien kanojen täysrehut	1 000 500
13. Rukiin torajyvä (<i>Claviceps purpurea</i>)	Kaikki jauhamatonta viljaa sisältävät rehut	1 000
14. Rikkakasvien siemenet ja kokonaiset hedelmät, jotka sisältävät alkaloideja, glukosideja tai muita myrkyllisiä aineita yksinään tai yhdessä: (a) <i>Lolium temulentum</i> L., (b) <i>Lolium remotum</i> Schrank, (c) <i>Datura stramonium</i> L.	Kaikki rehut	3 000
15. Risiinikasvi — <i>Ricinus communis</i> L.	Kaikki rehut	10 (ilmaistuna risiinikasvin kuorina)
16. <i>Crotalaria</i> spp.	Kaikki rehut	100
17. Aldriini } 18. Dieldriini } yksin tai yhdessä ilmaistuna dieldriininä	} Kaikki rehut, paitsi: } — rasvat	} 0,01 } 0,2
19. Kamfekloori (toksafeeni)	Kaikki rehut	0,1
20. Klordaani (cis- ja transisomeerien ja oksikloridaanin summa, ilmaistuna klordaanina)	Kaikki rehut, paitsi: — rasvat	0,02 0,05
21. DDT (DDT-, TDE- ja DDE-isomeerien summa, ilmaistuna DDT:nä)	Kaikki rehut, paitsi: — rasvat	0,05 0,5
22. Endosulfaani (alfa- ja beeta-isomeerien ja endosulfaanisulfaatin summa, ilmaistuna endosulfaanina)	Kaikki rehut, paitsi: — maissi — öljykasvit — kalojen täysrehut	0,1 0,2 0,5 0,005
23. Endriini (endriinin ja deltaketoendriinin summa, ilmaistuna endriininä)	Kaikki rehut, paitsi: — rasvat	0,01 0,05
24. Heptakloori (heptakloorin ja heptaklooriepoksidin summa, ilmaistuna heptakloorina)	Kaikki rehut, paitsi: — rasvat	0,01 0,2

Haitalliset aineet (1)	Eläinten rehuksi tarkoitetut tuotteet (2)	Enimmäispitoisuus mg/kg (ppm) rehussa, jonka kosteuspitoisuus on 12 % (3)
25. Heksaklooribentseeni (HCB)	Kaikki rehut, paitsi: — rasvat	0,01 0,2
26. Heksakloorisykloheksaani (HCH)		
26.1 alfa-isomeeri	Kaikki rehut, paitsi: — rasvat	0,02 0,2
26.2 beeta-isomeeri	Rehuseokset, paitsi: — lypsykarjan rehut	0,01 0,005
26.3 gamma-isomeeri	Rehuaineet, paitsi: — rasvat	0,01 0,1
	Kaikki rehut, paitsi: — rasvat	0,2 2,0
27. Dioksiini (PCDD:n ja PCDF:n summa, kansainvälisinä toksisuusekvivalenteina ilmaistuna)	Sitruspulppea	500 pg/kg I-TEQ (ylempi toteamisraja) ⁽²⁾
28. Aprikoosi — <i>Prunus armeniaca</i> L.	} Kaikki rehut	} Lueteltujen kasvilajien siemeniä ja hedelmiä tai niistä saatuja tuotteita sallitaan rehuissa ainoastaan niin vähäisiä määriä, ettei niitä voida havaita kvantitatiivisessa määrittelyssä
29. Karvasmanteliöljy — <i>Prunus dulcis</i> (Mill.) D.A. Webb var. <i>amara</i> (DC.) Focke (= <i>Prunus amygdalus</i> Batsch var. <i>amara</i> (DC.) Focke)		
30. Kuorimaton pyökkipähkinä — <i>Fagus silvatica</i> L.		
31. Ruistankio — <i>Camelina sativa</i> (L.) Crantz		
32. Mowrah, <i>Bassia</i> , <i>Madhuca</i> — <i>Madhuca longifolia</i> (L.) Macbr. (= <i>Bassia longifolia</i> L. = <i>Illipe malabrorum</i> Engl.) <i>Madhuca indica</i> Gmelin (= <i>Bassia latifolia</i> Roxb.) = <i>Illipe latifolia</i> (Roscb.) F. Mueller		
33. Purgheera — <i>Jatropha curcas</i> L.		
34. Kroton — <i>Croton tiglium</i> L.		
35. Intian sinappi — <i>Brassica juncea</i> (L.) Czern. And Coss. ssp. <i>integrifolia</i> (West.) Thell.		
36. Sareptan sinappi — <i>Brassica juncea</i> (L.) Cern. And Coss. ssp. <i>juncea</i>		
37. Kiinalainen sinappi — <i>Brassica juncea</i> (L.) Cern. And Coss. ssp. <i>juncea</i> var. <i>lutea</i> Batalin		
38. Musta sinappi — <i>Brassica nigra</i> (L.) Koch		
39. Etiopian sinappi — <i>Brassica carinata</i> A. Braun		

(1) Jäsenvaltiot voivat myös säätää, että fluorin enimmäispitoisuus on 1,25 prosenttia fosfaattipitoisuudesta.

(2) Fluoripitoisuus yhtä fosforiprosenttia kohden.

(3) Jäsenvaltiot voivat myös säätää, että kadmiumin enimmäispitoisuus on 0,5 mg yhtä fosforiprosenttia kohden.

(4) Jäsenvaltiot voivat myös säätää, että kadmiumin enimmäispitoisuus on 0,75 mg yhtä fosforiprosenttia kohden.

(5) Ylemmät pitoisuudet lasketaan antaen kaikille toteamisrajan alapuolelle jääville yhdisteille (kongeneereille) toteamisrajaa vastaava arvo.

LIITE II

Haitalliset aineet	Eläinten rehuksi tarkoitetut tuotteet	Toimintakynnys mg/kg (ppm) eläinten rehuksi tarkoitettussa tuotteessa, jonka kosteuspitoisuus on 12 %	Huomautukset ja lisätiedot (esim. suoritettavat tutkimukset)
--------------------	---------------------------------------	---	--

(p.m.)

LIITE III

VASTAAVUUSTAULUKKO

Direktiivi 1999/29/EY	Tämä direktiivi
1 artikla	1 artikla
2 artiklan a alakohta	2 artiklan a alakohta
2 artiklan b alakohta	2 artiklan b alakohta
2 artiklan c alakohta	2 artiklan g alakohta
2 artiklan d alakohta	2 artiklan f alakohta
2 artiklan e alakohta	2 artiklan e alakohta
2 artiklan f alakohta	2 artiklan i alakohta
2 artiklan g alakohta	2 artiklan j alakohta
2 artiklan h alakohta	—
—	2 artiklan c alakohta
—	2 artiklan d alakohta
—	2 artiklan h alakohta
—	2 artiklan k alakohta
—	2 artiklan l alakohta
3 artikla	3 artikla
4 artiklan 1 kohta	4 artiklan 1 kohta
4 artikla 2 kohta	—
—	4 artiklan 2 kohta
5 artikla	—
6 artikla	—
7 artikla	5 artikla
8 artikla	6 artikla
9 artikla	7 artikla
10 artikla	8 artikla
11 artikla	9 artikla
12 artikla	—
—	10 artikla
13 artikla	11 artikla
14 artikla	12 artikla
15 artikla	13 artikla

Direktiivi 1999/29/EY	Tämä direktiivi
16 artikla	—
—	14 artikla
—	15 artikla
17 artikla	16 artikla
18 artikla	17 artikla
Liite I	Liite I
Liite II	—
Liite III	—
Liite IV	Liite II

NEUVOSTON LAUSUMA

Jäsenvaltiot vahvistavat tekevänsä kaikkensa sen varmistamiseksi, että direktiivin täytäntöönpanemiseksi tarvittavat asiaankuuluvat säännökset annetaan ripeästi 14 ja 15 artiklassa asetetun määräajan kuluessa.

II

(Säädökset, joita ei tarvitse julkaista)

NEUVOSTO

**EU—TŠEKIN TASAVALTA-ASSOSIAATIONEUVOSTON PÄÄTÖS N:o 2/2002,
tehty 27 päivänä maaliskuuta 2002,
yleisistä ehdoista, jotka koskevat Tšekin tasavallan osallistumista yhteisön ohjelmiin**

(2002/407/EY)

ASSOSIAATIONEUVOSTO, joka

2 artikla

ottaa huomioon Euroopan yhteisöjen ja niiden jäsenvaltioiden sekä Tšekin tasavallan assosioinnista tehdyn Eurooppa-sopimuksen ⁽¹⁾ lisäpöytäkirjan, joka koskee Tšekin tasavallan osallistumista yhteisön ohjelmiin, ja erityisesti sen 1 ja 2 artiklan,

Tšekin tasavallan on maksettava Euroopan unionin yleiseen talousarvioon rahoitusosuus, joka vastaa sen osallistumista kuhunkin ohjelmaan.

3 artikla

sekä katsoo seuraavaa:

Tšekin tasavallan edustajat voivat osallistua tarkkailijoina sitä koskevien asioiden käsittelyyn hallintokomiteoissa, jotka huolehtivat sellaisten ohjelmien seurannasta, joiden rahoitukseen Tšekin tasavalta osallistuu.

4 artikla

(1) Lisäpöytäkirjan 1 artiklan mukaisesti Tšekin tasavalta voi osallistua yhteisön puiteohjelmiin, erityisohjelmiin, hankkeisiin ja muihin toimiin monilla eri aloilla. Siinä määrätään myös muiden yhteisön alojen mukaan ottamisesta.

Tšekin tasavallan osallistujien esittämiin hankkeisiin ja aloitteisiin sovelletaan mahdollisimman laajasti asianomaisia ohjelmia koskevia samoja edellytyksiä, sääntöjä ja menettelyjä kuin jäsenvaltioihin.

5 artikla

(2) Mainitun pöytäkirjan 2 artiklan mukaisesti assosiaationeuvoston olisi päätettävä Tšekin tasavallan kyseisiin toimiin osallistumisen ehdoista.

Komissio ja Tšekin tasavallan toimivaltaiset viranomaiset määrittelevät erityiset ehdot, rahoitusosuus mukaan luettuna, jotka koskevat Tšekin tasavallan osallistumista kuhunkin yksittäiseen ohjelmaan. Jos Tšekin tasavalta hakee yhteisön ulkoista apua taloudellisen tuen myöntämisestä tietyille Keski- ja Itä-Euroopan maille 18 päivänä joulukuuta 1989 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 3906/89 ⁽²⁾ mukaisesti, tällaiset erityisehdot voidaan määrittellä rahoituspöytäkirjassa.

6 artikla

ON PÄÄTTÄNYT SEURAAVAA:

1 artikla

Tämä päätös on voimassa määräämättömän ajan.

Tšekin tasavalta voi osallistua kaikkiin sellaisiin yhteisön ohjelmiin, jotka ovat avoinna Keski- ja Itä-Euroopan ehdokasmaille näiden ohjelmien hyväksymisen yhteydessä annettujen säännösten mukaisesti.

Kumpi tahansa osapuoli voi sanoa sen irti ilmoittamalla asiasta kirjallisesti kuusi kuukautta etukäteen.

⁽¹⁾ EYVL L 317, 30.12.1995, s. 45.

⁽²⁾ EYVL L 375, 23.12.1989, s. 11, asetus sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o 2666/2000 (EYVL L 306, 7.12.2000, s. 1).

7 artikla

Viimeistään kolmen vuoden kuluttua tämän päätöksen voimaantulopäivästä ja sen jälkeen joka kolmas vuosi assosiaationeuvosto voi tarkastella tämän päätöksen täytäntöönpanoa sen perusteella, miten Tšekin tasavalta on tosiasiallisesti osallistunut yhteen tai useampaan yhteisön ohjelmaan.

8 artikla

Tämä päätös tulee voimaan sitä kuukautta seuraavan kuukauden ensimmäisenä päivänä, jona assosiaationeuvosto on tehnyt sen.

Tehty Brysselissä 27 päivänä maaliskuuta 2002.

Assosiaationeuvoston puolesta

Puheenjohtaja

J. KAVAN

KOMISSIO

KOMISSION PÄÄTÖS,
tehty 24 päivänä toukokuuta 2002,
Italian interventioelinten hallussa pitämien yhteisön oliiviöljyjäämien myynnistä

(tiedoksiannettu numerolla K(2002) 1642)

(Ainostaan italiankielinen teksti on todistusvoimainen)

(2002/408/EY)

EUROOPAN YHTEISÖJEN KOMISSIO, joka

ottaa huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen,

ottaa huomioon rasva-alan yhteisestä markkinajärjestelystä annetun asetuksen N:o 136/66/ETY muuttamisesta 20 päivänä heinäkuuta 1998 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1638/98⁽¹⁾, sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o 1513/2001⁽²⁾, ja erityisesti sen 3 artiklan 1 kohdan,

sekä katsoo seuraavaa:

- (1) Espanjan, Kreikan ja Italian interventioelimet ostivat interventiojärjestelmän osana oliiviöljyä ennen 1 päivää marraskuuta 1998. Järjestelmän sääntelyperusta kumottiin 1 päivästä marraskuuta 1998 asetuksella (EY) N:o 1638/98. Jotta voitaisiin varmistaa sopusointuinen siirtymä interventio-ostojärjestelmästä nykytilanteeseen, jossa tätä järjestelmää ei enää ole, ja jotta yhteisön interventiokeskukset voidaan vapauttaa vielä käytössä olevista oliiviöljymääristä, olisi kuitenkin sallittava tällaisten Italiassa vielä varastoissa olevien määrien myyntiin saattaminen. Kyseessä ovat sammioiden pohjalla olevat jäämät, joiden oliiviöljypitoisuus vaihtelee.
- (2) Oliiviöljyalan interventiosta 23 päivänä marraskuuta 1978 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2754/78⁽³⁾, sellaisena kuin se on muutettuna asetuksella (ETY) N:o 2203/90⁽⁴⁾, 2 artiklan 1 kohdassa säädetään, että interventioelinten hallussa oleva oliiviöljy saatetaan myyntiin tarjouskilpailulla, mikäli erityiset olosuhteet eivät edellytä muiden menettelyjen käyttöä. Italiassa vielä varastoissa olevia oliiviöljyjäämiä ei ole saatu myytyä

Espanjan, Kreikan ja Italian interventioelinten hallussa pitämien yhteisön oliiviöljyjäämien myynnistä 28 päivänä joulukuuta 2001 annetussa komission asetuksessa (EY) N:o 2599/2001⁽⁵⁾ säädetyn myynnin osana, koska Italiassa ei esitetty riittävästi tarjouksia. Tämän vuoksi kyseiset jäämät olisi saatettava uudelleen myyntiin. Jotta Italian viranomaisilla olisi mahdollisuus päästä oikeudenmukaiseen ratkaisuun ja asetuksessa (ETY) N:o 2754/78 säädettyjen edellytysten mukaisesti, on syytä sallia näiden jäämien myynti suoralla sopimusmenettelyllä tarjouskilpailun sijaan.

- (3) Tässä asetuksessa säädetty toimenpiteet ovat rasvojen hallintokomitean lausunnon mukaiset,

ON TEHNYT TÄMÄN PÄÄTÖKSEN:

1 artikla

1. Italian interventioelimelle (Agenzia per le Erogazioni in Agricoltura), jäljempänä 'AGEA', annetaan lupa myydä suoralla sopimusmenettelyllä 27,1 tonnia sammioiden pohjalla olevia yhteisön oliiviöljyjäämiä, jotka ovat sen hallussa ja jotka on saatu yhteisön oliiviöljymarkkinoiden interventioista.
2. Edellä 1 kohdassa tarkoitetun tuotteen myynnin on tapahduttava 15 päivään heinäkuuta 2002 mennessä.
3. Tuote on toimitettava 8 päivään syyskuuta 2002 mennessä.
4. Italian interventioelimen on ilmoitettava komissiolle mahdollisimman pian myynnin tuloksesta.

⁽¹⁾ EYVL L 210, 28.7.1998, s. 32.

⁽²⁾ EYVL L 201, 26.7.2001, s. 4.

⁽³⁾ EYVL L 331, 28.11.1978, s. 13.

⁽⁴⁾ EYVL L 201, 31.7.1990, s. 5.

⁽⁵⁾ EYVL L 345, 29.12.2001, s. 43.

2 artikla

Tämä päätös on osoitettu Italian tasavallalle.

Tehty Brysselissä 24 päivänä toukokuuta 2002.

Komission puolesta

Franz FISCHLER

Komission jäsen

EUROOPAN TALOUSALUE

EFTAN VALVONTAVIRANOMAINEN

EFTAN VALVONTAVIRANOMAISEN PÄÄTÖS

N:o 308/2000/KOL,

tehty 30 päivänä lokakuuta 2001,

ETA:n valtiontukisääntöjen soveltamista valtiontukeen ja riskipääomaan koskevien suuntaviivojen tarkistamisesta ja valtiontukea koskevien menettelysääntöjen ja aineellisten sääntöjen muuttamisesta 29. kerran

EFTAN VALVONTAVIRANOMAINEN, joka

ottaa huomioon Euroopan talousalueesta tehdyn sopimuksen ⁽¹⁾ ja erityisesti sen 61—63 artiklan,

ottaa huomioon EFTAn jäsenvaltioiden välisen, valvontaviranomaisen ja tuomioistuimen perustamista koskevan sopimuksen ⁽²⁾ ja erityisesti sen 24 artiklan ja pöytäkirjassa N:o 3 olevan 1 artiklan,

sekä katsoo seuraavaa:

EFTAn valvontaviranomainen varmistaa valvontaviranomaisesta ja tuomioistuimesta tehdyn sopimuksen 24 artiklan nojalla ETA-sopimuksen valtiontukea koskevien määräysten soveltamisen.

Valvontaviranomaisesta ja tuomioistuimesta tehdyn sopimuksen 5 artiklan 2 kohdan b alakohdan nojalla EFTAn valvontaviranomainen antaa ilmoituksia ja suuntaviivoja asioista, joita ETA-sopimus koskee, jos kyseisessä sopimuksessa taikka valvontaviranomaisesta ja tuomioistuimesta tehdyssä sopimuksessa nimenomaisesti näin määrätään tai jos EFTAn valvontaviranomainen pitää sitä tarpeellisena.

Valvontaviranomainen palauttaa mieleen valtiontukea koskevat menettelysäännöt ja aineelliset säännöt ⁽³⁾, jotka se on hyväksynyt 19 päivänä tammikuuta 1994 (EYVL L 231, 3.9.1994, ETA-täydennysosa N:o 32).

Euroopan komissio antoi 23 päivänä toukokuuta 2001 valtiontukea ja riskipääomaa koskevan tiedonannon (EYVL C 235, 21.8.2001, s. 3).

Kyseinen tiedonanto on merkityksellinen myös Euroopan talousalueen kannalta.

ETA:n valtiontukisääntöjen yhtenäinen soveltaminen on taattava koko Euroopan talousalueella.

ETA-sopimuksen liitteen XV lopussa olevaan lukuun 'Yleistä' kuuluvan II kohdan mukaan EFTAn valvontaviranomaisen on tasapuolisten kilpailuedellytysten säilyttämiseksi annettava Euroopan komissiota kuultuaan oikeudelliset säädökset, jotka vastaavat komission antamia säädöksiä.

EFTAn valvontaviranomainen on kuullut Euroopan komissiota.

EFTAn valvontaviranomainen on kuullut EFTAn jäsenvaltioita monenvälisessä kokouksessa,

ON TEHNYT TÄMÄN PÄÄTÖKSEN:

1. Valtiontuen suuntaviivoja muutetaan lisäämällä niihin uusi 10 A jakso, "Valtiontuki ja riskipääoma", joka on tämän päätöksen liitteessä I.

⁽¹⁾ Jäljempänä 'ETA-sopimus'.

⁽²⁾ Jäljempänä 'valvontaviranomaisesta ja tuomioistuimesta tehty sopimus'.

⁽³⁾ Jäljempänä 'valtiontuen suuntaviivat'.

2. Tämä päätös ja sen liite I julkaistaan *Euroopan yhteisöjen virallisen lehden* ETA-osastossa ja ETA-täydennysosassa.
3. Tämä päätös annetaan tiedoksi EFTA-jäsenvaltioille lähettämällä niille jäljennös tästä päätöksestä ja sen liitteestä I.
4. Päätös annetaan tiedoksi Euroopan komissiolle ETA-sopimuksen pöytäkirjassa 27 olevan d kohdan mukaisesti lähettämällä sille jäljennös tästä päätöksestä ja sen liitteestä I.
5. Tämä päätös on todistusvoimainen englannin kielellä.

Tehty Brysselissä 30 päivänä lokakuuta 2001.

EFTAn valvontaviranomaisen puolesta

Puheenjohtaja

Knut ALMESTAD

LIITE I

"10 A VALTIONTUKI JA RISKIPÄÄOMA (¹)10 A.1 *Johdanto*

- (1) Euroopan komissio määrittää valtiontukea ja riskipääomaa koskevassa tiedonannossa (²), miten se soveltaa valtiontukea koskevia sääntöjä toimenpiteisiin, joilla pyritään edistämään riskipääomamarkkinoita. Komissio on aikaisemmin julkistanut yleiset toimintalinjansa riskipääomamarkkinoiden edistämiseksi yhteisössä (³). Se on ilmaissut huolensa esimerkiksi yritysten liiallisen velkarahoitusriippuvuuden riskeistä yhteisössä (⁴) ja korostanut mahdollisuuksia edistää kasvua ja työpaikkojen luomista kasvattamalla riskipääomamarkkinoita (⁵). Komissio uskoo, että velanhoitokustannusten ja useiden luottolaitosten riskinottohaluttomuuden vuoksi oman pääoman ehtoinen rahoitus tai välirahoitus olisi tietyntyyppisten tai tietyssä elinvaiheessa olevien yritysten tarpeita ajatellen pelkkää lainarahoitusta parempi vaihtoehto.
- (2) Komission mukaan oman pääoman ehtoisen rahoituksen puute viittaa siihen, että pääomamarkkinoiden jatkuva epätäydellisyys estää tarjontaa ja kysyntää kohtaamasta toisiaan kummankin osapuolen kannalta hyväksyttävään hintaan. Tämä vaikuttaa Euroopan pk-yrityksiin kielteisesti, kun niiden asemaa verrataan vastaavien yritysten asemaan Pohjois-Amerikassa. Puute koskee toisaalta huipputekniikan innovatiivisia ja useimmiten nuoria yrityksiä, joissa on paljon kasvumahdollisuuksia, ja toisaalta monenlaisia eri-ikäisiä ja eri aloilla toimivia yrityksiä, joiden kasvumahdollisuudet ovat pienemmät ja jotka eivät löydä laajentumishankkeilleen rahoitusta ilman ulkoista riskipääomaa.
- (3) Komissio huomauttaa myös, että riskipääoman tarjoaminen on ensisijaisesti kaupallista toimintaa, johon liittyy kaupallisia päätöksiä. Taloudellisten ja julkiseen talouteen liittyvien tekijöiden vuoksi riskipääomaa ei voida, eikä sitä tulisi edes yrittää, lisätä yksinomaan julkisin varoin. Keskeisenä haasteena onkin tarjota sellaiset olosuhteet, joissa Euroopassa olevia suuria yksityisen pääoman varantoja käytetään tällaisiin investointeihin. Tämä on yhtä suuri haaste yrittäjien pääoman kysynnän kuin sijoittajien pääoman tarjonnan kehitykselle. Komissio on lisäksi myöntänyt, että riskipääomatoimenpiteiden 'julkisella rahoituksella on ainoastaan rajallinen rooli markkinoilla havaittavien ongelmien ratkaisukeinona' (⁶).
- (4) Valvontaviranomainen yhtyy komission näkemykseen. Riskipääomatoimenpiteiden julkinen rahoitus nostaa kuitenkin väistämättä esiin kysymyksen sen yhteensopivuudesta ETA-sopimuksen valtiontukea koskevien määräysten kanssa.

10 A.2 *Näiden suuntaviivojen tarkoitus ja soveltamisala sekä suhde muihin suuntaviivoihin*

- (1) Näillä suuntaviivoilla on seuraavat kaksi päätavoitetta:
- määrittää, miten valvontaviranomainen soveltaa ETA-sopimuksen 61 artiklan 1 kohdassa vahvistettua valtiontuen määritelmää toimenpiteisiin, joilla pyritään tarjoamaan riskipääomaa tai edistämään sen saatavuutta (jäljempänä 'riskipääomatoimenpiteet'),
 - tarjota uusia perusteita, joiden nojalla valvontaviranomainen voi hyväksyä tällaiset valtiontukitoimenpiteet, vaikka ne eivät olisi valvontaviranomaisen antamiin valtiontuen suuntaviivoihin sisältyvien muiden suuntaviivojen mukaisia.
- (2) Lisäksi näissä suuntaviivoissa pyritään selittämään, miksi valtiontuen valvonta tällä alalla on välttämätöntä ja miksi nykyisiä suuntaviivoja on vaikea soveltaa kyseisiin toimenpiteisiin, sekä perustelemaan, miksi valvontaviranomaisen mielestä uudet perusteet ovat välttämättömiä ja aiheellisia.
- (3) Näissä suuntaviivoissa ei kyseenalaisteta sellaisten valtiontukitoimenpiteiden soveltuvuutta, jotka ovat valtiontuen suuntaviivoihin kuuluvissa muissa suuntaviivoissa asetettujen edellytysten mukaisia.

(¹) Tämä luku vastaa sisällöltään valtiontukea ja riskipääomaa koskevaa Euroopan komission tiedonantoa (EYVL C 235, 21.8.2001, s. 3). Komissio on tehnyt useita valtiontukea ja riskipääomaa koskevia päätöksiä ennen valtiontukea ja riskipääomaa koskevan tiedonannon hyväksymistä. Valvontaviranomainen viittaa näissä suuntaviivoissa samoihin päätöksiin kuin komission tiedonannossa.

(²) EYVL C 235, 21.8.2001, s. 3.

(³) Vuonna 1998 antamassaan asiakirjassa Riskipääoma: Avain työpaikkojen luomiseen Euroopan unionissa (SEC(1998) 552 lopullinen, 31. maaliskuuta 1998) komissio määritteli riskipääoman oman pääoman ehtoiseksi rahoitukseksi käynnistys- ja kehittämissä vaiheissa oleville yrityksille. Kyseistä termiä käytetään samassa merkityksessä myös tässä asiakirjassa. Termillä 'pääomasijoittaminen' (venture capital) puolestaan tarkoitetaan toimintaa, jossa tätä tarkoitusta varten perustetut sijoitusrahastot (pääomasijoitusrahastot) tarjoavat riskipääomaa. Nämä rahastot tarjoavat usein pääoma- ja välirahoitusta sekä pääomajalanmuotoista rahoitusta yhdistelmänä, minkä vuoksi termi pääomasijoittaminen viittaa tähän rahoituksen kokonaisuudessaan.

(⁴) Talousudistus: kertomus yhteisön tuote- ja pääomamarkkinoiden toiminnasta, KOM(1999) 10, 20. tammikuuta 1999.

(⁵) Riskipääoma: Avain työpaikkojen luomiseen Euroopan unionissa, SEC(1998) 552 lopullinen, 31. maaliskuuta 1998.

(⁶) Kertomus riskipääomaa koskevan toimintasuunnitelman edistymisestä, KOM(2000) 658 lopullinen, 18. lokakuuta 2000, 3.4 kohta.

- (4) Tällä asiakirjalla ei luoda poikkeuksia valtiontuesta vaikeuksissa olevien yritysten pelastamiseksi ja rakenne-uudistukseksi annetuissa valtiontuen suuntaviivoissa oleviin säännöksiin.
- (5) Valvontaviranomainen kiinnittää erityisesti huomiota tarpeeseen estää näiden suuntaviivojen käyttö nykyisiin valtiontuen suuntaviivoihin sisältyvissä luvuissa määritettyjen periaatteiden kiertämiseen.

10 A.3 Riskipääomatoimenpiteisiin käytettävän julkisen rahoituksen valvonnan syyt

- (1) ETA-sopimuksen sekä valvontaviranomaisesta ja tuomioistuimesta tehdyn sopimuksen mukaan valvontaviranomaisen on valvottava EFTA-valtioissa myönnettävää valtiontukea, mutta lisäksi aivan samoin kuin muiden julkisten interventioiden kohdalla kansallisten viranomaisten on päättäessään julkisten varojen sitomisesta tai niiden käytön sallimisesta riskipääoman lisäämiseen minimoitava seuraavat kolme erillistä joskin toisiinsa liittyvää riskiä:
 - vaara, että tuensaajille (sijoittajille tai yrityksille) aiheutuva etu vääristää aiheettomasti niiden kilpailua Euroopan talousalueella toimivien kilpailijoidensa kanssa,
 - julkisten varojen tarpeettoman käytön vaara eli kannustavan vaikutuksen puuttuminen. Jotkut julkisin varoin tuetut yritykset olisivat saattaneet saada rahoitusta samoin ehdoin myös ilman julkista rahoitusta. On todisteita siitä, että näin on tapahtunut, vaikka väin vähäisessä määrin. Tällöin julkisia varoja käytetään tarpeettomasti,
 - 'syrjäytymisen' vaara. Julkisesti tuetut toimenpiteet voivat aiheuttaa sen, etteivät muut mahdolliset sijoittajat halua tarjota pääomaa tiettyyn kohteeseen.
- (2) Kaikki riskipääomaohjelmien hyväksi toteutetut julkiset toimenpiteet eivät sisälly ETA-sopimuksen 61 artiklan 1 kohdan valtiontuen määritelmään ja sen vuoksi jäävät valvontaviranomaisen valtiontuen valvonnan ulkopuolelle. Näiden suuntaviivojen seuraavassa jaksossa määritellään, miten valvontaviranomainen tulkitsee valtiontuen määritelmää riskipääomatoimenpiteiden kohdalla.

10 A.4 ETA-sopimuksen 61 artiklan 1 kohdan soveltaminen riskipääomatoimenpiteisiin

- (1) Kun kyseessä on avustuksen tai lainan muodossa toteutettu toimenpide, on yleensä helppo määrittää, mikä yritys on mahdollinen tuensaaja. Tämän perusteella voidaan arvioida, sisältyykö toimenpiteeseen valtiontukea. Eräät riskipääomamarkkinoita edistävät toimenpiteet ovat kuitenkin monimutkaisempia, sillä niissä viranomaiset luovat kannusteita tietyille talouden toimijoiden ryhmälle (sijoittajille), jotta nämä tarjoaisivat rahoitusta toiselle ryhmälle (esimerkiksi pienyrityksille). Toimenpiteestä riippuen tuensaajia voivat olla jompaankumpaan tai kumpaankin ryhmään kuuluvat yritykset, vaikka viranomaisten aikomuksena onkin voinut olla tukea vain jälkimmäistä ryhmää (?). Lisäksi tietyissä tapauksissa toimenpiteellä tuetaan rahaston tai jonkin muun sellaisen sijoitusvälineen perustamista, jonka olemassaolo ei riipu sijoittajista eikä yrityksistä, joihin sijoitetaan. Näissä tapauksissa on harkittava, onko tuensaajana rahasto vai väline.
- (2) Riskipääomatoimenpiteitä arvioidessaan valvontaviranomaisen on otettava huomioon mahdollisuus, että toimenpide voi sisältää tukea ainakin kolmella eri tasolla:
 - tuki sijoittajille,
 - tuki rahastolle tai välineelle, jonka kautta toimenpide toteutetaan (rahaston tai rahastojen kohdalla kyseessä voi olla useampikin taso), ja
 - tuki yrityksille, joihin sijoitetaan.
- (3) Jotta toimenpide kuuluisi ETA-sopimuksen 61 artiklan 1 kohdan soveltamisalaan, sen on täytettävä seuraavat neljä edellytystä:
 - Toimenpiteeseen on käytettävä valtion varoja. Jos viranomaiset osallistuvat suoraan riskipääomatoimenpiteiden rahoitukseen tai antavat sijoittajille veroetuja, tämä on yleensä selvää.
 - Toimenpide vääristää kilpailua suosimalla tuensaajaa. Euroopan yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännön perusteella valvontaviranomaisen on oletettava, että kyseessä on todennäköisesti valtiontuki aina, kun valtion varoja käytetään tavalla, jota tavanomaisissa markkinatalouden olosuhteissa toimiva yksityinen sijoittaja ei hyväksyisi. Jos taas viranomainen sijoittaa ehdoin, jotka yksityinenkin sijoittaja hyväksyisi, tästä

(7) Euroopan yhteisöjen tuomioistuin on katsonut, että EY:n perustamissopimuksen 87 artiklassa ei kyseisiä valtion interventioimenpiteitä erotella niiden syiden tai tavoitteiden mukaan vaan niiden vaikutusten mukaan (asia 173/73, Italia v. komissio, Kok. 1974, s. 709).

ei koidu etua, eikä kyse tällöin ole valtiontuesta ⁽⁸⁾. Kun valtion varoja annetaan yrityksen käyttöön samoin ehdoin, joita myös markkinatalous-sijoittajat soveltavat (tasavertaisuusperiaate), voidaan näin ollen yleensä päätellä, ettei toimenpide aiheuta mainittua etua. Jos valtiontuki kuitenkin annetaan edullisemmin ehdoin, kyseessä on yleensä etu.

- Etu on valikoiva, eli se kohdistuu vain tiettyihin yrityksiin. Toimenpide ei ole valikoiva ⁽⁹⁾, jos sitä sovelletaan kaikkiin EFTA-valtion alueella sijaitseviin yrityksiin rajoituksetta tai jos sen myöntämiselle ei ole asetettu alakohtaisia tai maantieteellisiä edellytyksiä. Toisaalta toimenpide, jota luonteensa puolesta voidaan soveltaa vain tiettyihin yrityksiin, on valikoiva. Toimenpide on valikoiva myös silloin, kun sen avulla voidaan tehdä sijoituksia vain tiettyihin, esimerkiksi ala- tai aluekohtaisesti rajattuihin yrityksiin. On kuitenkin huomattava, että sijoittajan suhteen yleinen (eli kaikkien sijoittajien käytettävissä oleva) toimenpide voi olla valikoiva niiden yritysten suhteen, joihin sijoitetaan ⁽¹⁰⁾.
- Toimenpide vaikuttaa ETA-sopimuksen sopimuspuolten väliseen kauppaan. Koska pääomasijoittamisessa käydään laajaa ETA-sopimuksen sopimuspuolten välistä kauppaa ja koska kaikilla sijoittajia hyödyttävillä toimenpiteillä pyritään vaikuttamaan sijoittajien tekemiin sijoituspäätöksiin, valvontaviranomainen katsoo, että tämä edellytys täyttyy yleensä aina sijoittajien hyväksi toteutettujen riskipääomatoimenpiteiden kohdalla. Arvioidessaan kauppaan aiheutuvia vaikutuksia valvontaviranomaisen on otettava huomioon yleiset vaikutukset pääomamarkkinoihin. Se ei saa tyytyä tarkastelemaan ainoastaan vaikutuksia sijoittajiin, jotka ovat voineet aiemmin toimia pääomamarkkinoilla tarjoamassa pääomaa toimenpiteen kohteena oleville yrityksille. Valvontaviranomainen katsoo tämän edellytyksen täyttyvän kaikilla tasoilla, joilla muut kriteerit täyttyvät, paitsi jos voidaan osoittaa, että sijoitukset tehdään yrityksiin, joiden toimialalla ei käydä ETA-sopimuksen sopimuspuolten välistä kauppaa ⁽¹¹⁾.

- (4) Nykyisiin valtiontuen suuntaviivoihin sisältyy myös muita lukuja, joissa tulkitaan niitä edellytyksiä, joiden nojalla yksittäiset toimenpiteet sisältyvät valtiontuen määritelmään, ja jotka voivat olla merkityksellisiä riskipääomatoimenpiteiden kannalta. Näihin kuuluvat muun muassa luvut, joissa käsitellään julkisviranomaisten osakkuuksia, valtiontukisääntöjen soveltamista yritysten välittömään verotukseen ja valtion myöntämiä takauksia ⁽¹²⁾. Valvontaviranomainen soveltaa näitä tekstejä myös tulevaisuudessa arvioidessaan, sisältyykö riskipääomatoimenpiteisiin valtiontukea.
- (5) Edellä esitettyjen periaatteiden mukaisesti valvontaviranomainen ottaa huomioon seuraavat tekijät tehdessään päätöksen siitä, sisältääkö toimenpide valtiontukea eri tasoilla.

(I) Tuki sijoittajille

Sijoittajille aiheutuu etua, kun toimenpide antaa niille mahdollisuuden hankkia osuuden yrityksen tai yritysryhmän osakkeista edullisemmin ehdoin kuin julkiset sijoittajat tai kuin jos ne olisivat toteuttaneet vastaavan investoinnin ilman toimenpidettä ⁽¹³⁾. Tämä pitää paikkansa myös silloin, kun toimenpide saa sijoittajan myöntämään edun kyseessä olevalle yritykselle tai yrityksille. Se, että markkinoiden toiminnan riittämättömyyden vuoksi sijoittajat eivät muutoin tekisi vastaavia sijoituksia, ei yksin riitä kumoamaan olettamusta, jonka mukaan kyseessä on etu. Itse asiassa sijoittajille tarjotaan edullisempia ehtoja niiden tekijöiden korvaamiseksi, jotka aiheuttavat markkinoiden riittämättömyyttä toimintaa, ja valvontaviranomaisen mielestä tätä on pidettävä etuna, joka sijoittajien ollessa yrityksiä ja muiden edellä esitettyjen edellytysten (varsinkin valikoivuusedellytyksen) täyttyessä on tukea. Jos etu kuitenkin rajoitetaan markkinoiden riittämättömyyttä aiheuttavien tekijöiden korjaamiseksi välttämättömään määrään, sen voidaan rajallisten vaikutustensa vuoksi katsoa olevan ETA-sopimuksen määräyksen mukaista, mikäli jäljempänä 10 A luvun 8 jaksossa esitettyjä periaatteita noudatetaan.

(II) Tuki välittäjänä toimivalle välineelle tai rahastolle

Yleensä valvontaviranomainen katsoo, että rahasto ei ole varsinainen tuensaaja, vaan väline, jolla tuki siirretään sijoittajille ja/tai yrityksille, joihin sijoitetaan. Rahasto voi kuitenkin tietyissä tapauksissa, etenkin silloin, kun toimenpiteisiin sisältyy pääomansiirtoja useita eri sijoittajia käsittävien rahastojen hyväksi, olla luonteeltaan verrattavissa itsenäiseen yritykseen. Tällöin on yleensä kyseessä tuki, jollei sijoitusta tehdä ehdoin, jotka markkinatalouden olosuhteissa toimiva yksityinen sijoittaja voi hyväksyä, eikä sijoitus siis anna tuensaajalle etua.

⁽⁸⁾ Komission päätös 4. lokakuuta 2000 asiassa N:o 172/2000 (Irlanti) Seed and Venture Capital Fund Scheme (EYVL C 37, 3.2.2001, s. 48).

⁽⁹⁾ Tällainen tapaus on esimerkiksi verotoimenpide, jolla edistetään tiettyihin rahoitusvälineisiin kohdistuvia investointeja.

⁽¹⁰⁾ Katso esimerkiksi Euroopan yhteisöjen tuomioistuimen asiassa C-156/98, Saksa v. komissio, antama tuomio (Kok. 2000, s. I-6857).

⁽¹¹⁾ Tässä yhteydessä yhteisöjen tuomioistuin on todennut seuraavaa: Jos kysymyksessä on tukiohjelma, komissio voi rajoittaa tutkimuksensa koskemaan keyseisen ohjelman erityispiirteitä voidakseen päätellä tuen korkean prosenttiosuuden, tuen kohteena olevien investointien luonteen tai ohjelman muiden ehtojen perusteella, merkitseekö tuki sen saajille näiden kilpailijoihin nähden merkittävää etua ja onko se omiaan hyödyttämään yrityksiä, jotka käyvät jäsenvaltioiden välistä kauppaa. Asia 248/84, Saksan liittotasavalta v. komissio, Kok. 1987, s. 4013, 18 kohta (kursivointi lisätty).

⁽¹²⁾ Valtion riskipääomasijoituksiin myöntämiin takauksiin sisältyy sijoittajalle myönnettävää tukea todennäköisemmin kuin perinteisiin lainan vakuudeksi annettuihin takauksiin, joiden yleensä katsotaan sisältävän tukea lainansaajalle, ei lainanantajalle.

⁽¹³⁾ Näin voi tapahtua, jos sijoittajat saavat toimenpiteellä rahoitusta tällaisiin osakkuuksiin sijoittamiseen ja jos rahoitus myönnetään edullisemmin ehdoin kuin markkinoilta saataisiin.

(III) Tuki yrityksille, joihin sijoitetaan

Myös tässä tapauksessa on tarkasteltava, onko yritys saanut sijoituksen ehdoin, jotka markkinatalouden olosuhteissa toimiva yksityinen sijoittaja voisi hyväksyä. Tulos voi olla myönteinen esimerkiksi silloin, kun riskipääomatoimenpiteenä toteutettu sijoitus tehdään tasavertaisesti yksityisen sijoittajan tai yksityisten sijoittajien kanssa. Jos näin ei tehdä, on merkittävää, joskaan ei ratkaisevaa, että sijoituspäätösten tekijät ovat riskipääomarahastojen kaupallisen toiminnan johtajia tai sijoittajien edustajia, jotka pyrkivät varmistamaan rahastolle mahdollisimman suuren tuoton. Valvontaviranomaisen on otettava huomioon mahdollisuus, että rahastoihin sijoituksia tekeville myönnetty edut siirtyvät yrityksille, joihin sijoitetaan, jos rahasto ei tee sijoituksia tasavertaisesti markkinataloudessa toimivan yksityisen sijoittajan kanssa. Jos riskipääomatoimenpide on vähentänyt riskejä ja/tai lisännyt sijoittajan tietystä investoinnista saamaa tuottoa, ei sijoittajien enää voida sanoa toimivan tavanomaisen markkinataloussijoittajan tavoin⁽¹⁴⁾.

- (6) Toimenpiteen muodosta riippuu, sisältyykö siihen tukea ja mille tasolle mahdollinen tuki kohdistuu. Eräät toimenpiteet voivat esimerkiksi olla yleisiä toimenpiteitä sijoittajien tasolla, mutta tarjoavat valtiontukea yksittäisten yritysten tasolla⁽¹⁵⁾; toiset toimenpiteet voivat tarjota valtiontukea sijoittajille, mutta eivät edellä kuvatun tasavertaisuusperiaatteen nojalla niille yrityksille, joihin sijoitetaan⁽¹⁶⁾; eräät toimenpiteet voivat puolestaan olla valtiontukea useammalla kuin yhdellä tasolla⁽¹⁷⁾.
- (7) Jos kaikki tuensaajille myönnetty tuki on *de minimis* -säännön ja sen soveltamissääntöjen mukaista vähämerkityksistä tukea, sen katsotaan täyttävän kaikki ETA-sopimuksen 61 artiklan 1 kohdassa määritetyt edellytykset. Riskipääomatoimenpiteiden kohdalla vähämerkityksistä tukea koskevan säännön soveltamista haittaavat laskentaongelmat (katso myös jäljempänä oleva 10 A luvun 5 jakso) sekä se, että toimenpiteillä voidaan tukea kohdeyritysten lisäksi myös muita sijoittajia. Asetusta sovelletaan kuitenkin tapauksissa, joissa nämä ongelmat voidaan ratkaista. Jos ohjelmalla tarjotaan kolmen vuoden ajan kullekin yritykselle julkista pääomaa enintään 100 000 euroa, kyseisille yrityksille myönnetty tuki noudattaa varmasti suuntaviivojen vähämerkityksistä tukea koskevilla säännöksillä määritettyjä rajoja.

10 A.5 Riskipääomatoimenpiteiden ETA-sopimuksen toimintaan soveltuvuuden arviointi valtiontukisääntöjen nojalla: nykyisten säännösten soveltaminen

- (1) Kun toimenpiteisiin sisältyy valtiontukea, valvontaviranomaisen on arvioitava, soveltuvatko ne ETA-sopimuksen toimintaan 61 artiklan 2 ja 3 kohdan nojalla. Useimmat riskipääomatoimenpiteistä voidaan todeta yhteismarkkinoille soveltuviksi ainoastaan 3 kohdan a alakohdan (toimenpiteet, joita sovelletaan yksinomaan kyseisen poikkeuksen soveltamisalueella) tai 3 kohdan c alakohdan nojalla.
- (2) Riskipääomatoimenpiteiden välittömiin tavoitteisiin kuuluu todennäköisesti pk-yritysten ja varsinkin uusien tai innovatiivisten taikka suuren kasvumahdollisuuden omaavien yritysten kehittäminen ja/tai tietyn alueen edistäminen. Valvontaviranomainen on antanut ohjeita, joiden mukaan valtiontuki voidaan hyväksyä 61 artiklan 3 kohdan a tai c alakohdan nojalla, jos tuella on mainitut tavoitteet⁽¹⁸⁾. Toimenpidettä suunnittelevien viranomaisten tavoitteena voi myös olla rohkaista useita sijoittajia tarjoamaan tätä rahoitusmuotoa. Tällaisesta valtiontuesta ei ole laadittu asiakirjoja, eikä sitä ole nimenomaisesti tunnustettu tavoitteeksi, joka sinänsä voisi oikeuttaa valtiontuen. Tämä ei kuitenkaan estä sitä, että tuen voitaisiin katsoa soveltuvan yhteismarkkinoille, jos se täyttää muiden suuntaviivojen tai puitteiden edellytykset.
- (3) Niille nykyisille suuntaviivoille, joiden mukaan valtiontuki voidaan hyväksyä 61 artiklan 3 kohdan a tai c alakohdan nojalla, on yhteistä se, että tuki hyväksytään tietyyn rajaan saakka, joka on tuensaajayrityksen tietyistä kustannuksista laskettu kiinteänä prosentiosuutena ilmaistu avustusekvivalentti. Nämä tukikelpoiset kustannukset ovat pääasiassa kiinteitä investointeja tontteihin, rakennuksiin, uusiin tuotantolaitteisiin ja aineettomaan käyttöomaisuuteen (esimerkiksi patenteihin tai taitotietoon), käyttöomaisuusinvestointeihin liittyviä työvoimakustannuksia sekä konsulttipalvelujen kustannuksia. Riskipääomatoimenpiteitä ei näiden sääntöjen nojalla useinkaan voida pitää ETA-sopimuksen toimintaan soveltuvina seuraavista syistä:

⁽¹⁴⁾ Ks. esimerkiksi komission päätös 98/476/EY (EYVL L 212, 30.7.1998, s. 50). Yhteisöjen tuomioistuimen tuomio asiassa C-156/98, joka mainitaan alaviiteessä 10, koski tätä tapausta.

⁽¹⁵⁾ Ks. alaviite 14.

⁽¹⁶⁾ Ks. esimerkiksi komission päätös asiassa N 705/99, Yhdistyneen kuningaskunnan huipputeknologiarahasto.

⁽¹⁷⁾ Ks. komission päätös 2001/406/EY asiassa C 46/2000, Viridian Growth Fund (Pohjois-Irlanti) (EYVL L 144, 30.5.2001, s. 23).

⁽¹⁸⁾ Ks. pk-yrityksille myönnettävää tukea ja alueellisia valtiontukia koskevat nykyiset valtiontuen suuntaviivat.

- Oman pääoman avustusekvivalenttia on vaikea laskea. Valvontaviranomainen on laatinut avustusekvivalentin laskemisesta säännöt, joiden mukaan se lasketaan lainoista ja takauksista ⁽¹⁹⁾, mutta omalle pääomalle ei ole olemassa vastaavaa kaavaa. Valvontaviranomainen katsoo kuitenkin, ettei pelkkä laskemisen vaikeus riitä perusteeksi sille, että toimenpide olisi ETA-sopimuksen toimintaan soveltumaton. Valvontaviranomainen tutkii mahdollisuuksia laskentamenetelmän kehittämiseksi ja ottaa vastaan ehdotuksia laskentamenetelmistä riskipääomatoimenpiteitä koskevien ennakoilmoitusten yhteydessä ⁽²⁰⁾.
 - Yhteyttä tukikelpoisiin kustannuksiin on vaikea määrittää. Tämä koskee erityisesti toimenpiteitä, jotka sisältävät kannusteita sijoittajille, ja erityisesti rahastojen muodossa toteutettavia toimenpiteitä. Tällainen yhteys, jota rahastoissa toimivat sijoittajat edellyttävät, ei sovellu helposti kaupallisen rahaston hoitoon ja voi aiheuttaa tarkastus- ja täytäntöönpano-ongelmia.
 - Sijoittajille tukea tarjoavien toimenpiteiden ongelmana on se, ettei kyseistä tukea voida hyväksyä minkään olemassa olevan asiakirjan nojalla.
- (4) Valvontaviranomainen uskoo, että tukikelpoisiin kustannuksiin perustuvan lähestymistavan käytölle on yleensä hyviä syitä. Sillä saadaan varmuutta, ennustettavuutta sekä perusta tuen rajoittamiselle. Lisäksi sillä varmistetaan alueiden ja ETA-valtioiden tasavertainen kohtelu. Lähestymistapa on toiminut hyvin menneisyydessä, ja suurin osa valtiontuen valvonnasta perustuu sille todennäköisesti myös tulevaisuudessa. Valvontaviranomaisen mielestä tästä lähestymistavasta poikkeamiseen tarvitaan hyvät perusteet.
- (5) Tukikelpoisten kustannusten periaatteesta poikkeamisen vaarana on erityisesti, että valtiontuen avulla voidaan hyväksyä myös toimintatuki, jolla katetaan vain yrityksen tavanomaisia toimintakustannuksia. Valvontaviranomaisen mielestä tuki, jonka ansiosta tuensaajalle ei välttämättä aiheudu kaupallisesta kannattamattomuudesta sen tavanomaisia seurauksia, kuuluu kilpailua eniten vääristäviin valtiontuen lajeihin, minkä vuoksi se voidaan hyväksyä vain poikkeustapauksissa.
- (6) Valvontaviranomainen kuitenkin katsoo, ettei riskipääomatoimenpiteitä voida todeta yhteismarkkinoille soveltumattomiksi ainoastaan sillä perusteella, että ne eivät ole nykyisten suuntaviivojen mukaisia, eikä myöskään edellä mainittujen vaikeuksien perusteella. Edellä mainittujen vaikeuksien osalta valvontaviranomainen on todennut seuraavaa:
- Kustannuksilla, jotka nykyisten suuntaviivojen nojalla ovat tukikelpoisia, on vähemmän merkitystä monille uusille tai innovatiivisille yrityksille. Tällaiset kustannukset voidaan useimmiten rahoittaa lainapääomalla. Oman pääoman tarve taas ei yleensä liity ainoastaan omaisuuteen vaan myös yrityksen käynnistys- tai laajentumisvaiheessa syntyvään käyttöpääoman tarpeeseen.
 - Yhteyden puuttuminen tukikelpoisiin kustannuksiin, sellaisena kuin ne määritellään nykyisissä säännöissä, ei ole välttämättä todiste toimintatuesta, jonka katsotaan olevan yrityksen tavanomaisia toimintakustannuksia kattavaa tukea, jonka tarkoituksena on ainoastaan pitää yritys toiminnassa. Tuen, jolla on yrityksen perustamisen tai laajentumisen kannalta selkeä kannustava vaikutus, ei voida katsoa olevan toimintatukea tässä merkityksessä, ja sen vuoksi se voidaan eräin edellytyksin hyväksyä.
 - Sijoittajille myönnetyn tuen osalta toimenpidettä ei voida pitää yhteismarkkinoille soveltumattomana yksinomaan sen vuoksi, että yksityisen sektorin eli markkinasijoittajien mukanaolo tekisi toimenpiteestä niille ja investoinnin kohteena oleville yrityksille myönnettyä valtiontukea. Kun valtion tekemä pääomansiirto on valtiontukisääntöjen mukainen, valvontaviranomainen katsoo, että sellainen toimenpide olisi hyväksyttävä, joka tarjoaa muille talouden toimijoille edes pienen kannusteen vastaavan siirron tekemiseen, vaikka teknisesti kyseessä olisikin kyseisille toimijoille myönnetty tuki.

10 A.6 **Peruste riskipääomatoimenpiteiden hyväksymiselle ETA-sopimuksen 61 artiklan 3 kohdan a ja c alakohdan nojalla**

- (1) Valvontaviranomainen voi hyväksyä riskipääomatoimenpiteet, jotka eivät täytä voimassa olevissa säännöissä esitettyjä edellytyksiä, ennen kaikkea sillä perusteella, että pk-yritysten merkittävimpiä ongelmia ovat pääoman- ja luotonsaantivaikeudet. Nämä ongelmat korostuvat pienten ja vastaperustettujen yritysten kohdalla. Tärkeimmät syyt ovat rajalliset tiedonhankintamahdollisuudet, sijoittajien ja luottolaitosten taipumus välttää riskejä sekä pk-yritysten tarjoamien vakuuksien rajallisuus ⁽²¹⁾. Esteenä pääoman saamiselle voi olla myös se, että toimenpiteen kustannukset ja toiminnan vakautta koskevien edellytysten täyttämiseen liittyvät kustannukset ovat tarjotun pääoman määrään nähden korkeat.

⁽¹⁹⁾ Esimerkiksi vähämerkityksistä tukea, valtion myöntämiä takauksia ja alueellisia valtiontukia koskevat nykyiset valtiontuen suuntaviivat.

⁽²⁰⁾ Menetelmään voisi kuulua takauksen myöntämisen kustannuksiin perustuva laskelma. Ks. 28 päivänä helmikuuta 2001 asiassa N 551/2000 (Saksa): BTU — pääomasijoitukset pieniin teknologiayrityksiin tehty komission päätös (EYVL C 117, 21.4.2001, s. 14 ja erityisesti s. 17).

⁽²¹⁾ Ks. nykyisten valtiontuen suuntaviivojen pk-yrityksille myönnettävää tukea käsittelevä luku.

- (2) Valvontaviranomainen myöntää, että riskipääomatoimenpiteiden julkisella rahoituksella on vain rajallinen rooli markkinoilla havaittavien ongelmien ratkaisukeinona. Markkinoiden toiminnan riittämättömyys voidaan määritellä tilanteeksi, jossa markkinamekanismin epätäydellisyys vuoksi ei päästä taloudelliseen tehokkuuteen. Markkinoiden toiminnan riittämättömyys voi ilmetä joko järjestelmän kyvyttömyytenä tuottaa haluttuja hyödykkeitä (tässä tapauksessa riskipääomamarkkinoita) tai voimavarojen virheellisenä jakautumisena, jota voidaan parantaa siten, että joidenkin kuluttajien asema parantuu eikä kenenkään asema heikkene. Koulutus-, tutkimus- ja kehitystoimintaan liittyvät sivuvaikutukset johtavat markkinoiden toiminnan riittämättömyyteen, joka oikeuttaa valtiontuen myöntämisen näihin toimintoihin.
- (3) Talousteorian mukaan markkinat toimivat tavallisesti jossakin mielessä puutteellisesti lukuun ottamatta täydellisen kilpailun olosuhteita: markkinoiden toiminnan riittämättömyyden käsite varataan kuitenkin käytettäväksi tapauksissa, joissa uskotaan tapahtuneen vakavaa voimavarojen virheellistä jakautumista. Riskipääomamarkkinoiden kannalta on olemassa kaksi pääasiallista markkinoiden puutteellisuuden syytä, jotka vaikuttavat erityisesti pk-yritysten ja kehityksensä varhaisvaiheissa olevien yritysten mahdollisuuksiin saada riskipääomaa ja voivat oikeuttaa julkiseen tukeen:
- *Epätäydellinen tai epätasainen informaatio*: mahdollisten sijoittajien on vaikea saada luotettavaa tietoa pk-yrityksen tai uuden yrityksen liiketoimintanäkymistä. Varsinkin, jos nämä ovat mukana hyvin innovatiivisissa tai riskialttiissa hankkeissa, epätäydellinen informaatio pahentaa riskin arviointiin liittyviä ongelmia.
 - *Liiketoimen kustannukset*: pienet sopimukset ovat sijoitusrahastoille vähemmän houkuttelevia, koska sijoituksen arviointi- ja muut kustannukset ovat suhteessa suuremmat kuin suurissa sopimuksissa.
- (4) Valvontaviranomaisen mielestä nämä tekijät voivat johtaa markkinoiden toiminnan riittämättömyyteen, joka voi oikeuttaa valtiontuen. Tämän suhteen on kuitenkin oltava varovainen. Vaikka laina- ja pääomarahoitushakemuksia hylätään, se ei sinänsä todista, että markkinat eivät toimisi. Valvontaviranomainen uskoo, että Euroopan talousalueen riskipääomamarkkinoiden toiminta ei yleisesti ole riittämätöntä. Se kuitenkin myöntää, että joidenkin sijoitusmuotojen kohdalla sekä yritysten elinkaaren tietyissä vaiheissa on markkina-aukkoja. Lisäksi se myöntää, että ETA-sopimuksen 61 artiklan 3 kohdan a ja c alakohdan mukaisilla tukialueilla on erityisongelmia. Näiden puutteiden ja ongelmien olemassaolo tunnustetaan jossakin määrin myös nykyisissä valtiontukisäännöissä, ja valvontaviranomainen on edelleen valmis soveltamaan nykyisiä sääntöjä mahdollisuuksien mukaan myös riskipääomatoimenpiteisiin.
- (5) Valvontaviranomainen edellyttää, että markkinoiden toiminnan riittämättömyydestä on todisteita, ennen kuin se hyväksyy nykyisten sääntöjen soveltamisalan ulkopuolelle jäävät riskipääomatoimenpiteet. Se saattaa kuitenkin hyväksyä nämä toimet, jos kokonaan tai osittain valtiontuella rahoitettavina riskipääomatoimenpiteinä yritykselle myönnettävä rahoituserä on suuruudeltaan enintään 500 000 euroa tai ETA-sopimuksen 61 artiklan 3 kohdan c alakohdan mukaisella tukialueella 750 000 euroa tai 61 artiklan 3 kohdan a alakohdan mukaisella tukialueella 1 miljoonaa euroa⁽²²⁾. Tämä johtuu siitä, että valvontaviranomainen pitää pienten liiketoimien kohdalla uskottavampana väitettä, jonka mukaan markkinat eivät tarjoa rahoitusta, koska siitä aiheutuisi suuria käsittelykustannuksia. Markkinoiden toiminnan toteaminen riittämättömäksi ei kuitenkaan muuta tietyn toimenpiteen tukiluonnetta eikä tarvetta arvioida sen soveltuvuutta erityisesti 10 A luvun 8 jakson perusteella.
- (6) Jos markkinoiden toiminta on todettu epäonnistuneeksi, valvontaviranomainen tutkii, onko valtiontukitoimenpide suhteutettu oletettuun markkinoiden toiminnan epäonnistumiseen, joka sillä on tarkoitus korjata. Näin pyritään varmistamaan, että kilpailun vääristyminen on mahdollisimman vähäistä. Valvontaviranomainen katsoo, että tämä voidaan parhaiten saavuttaa toimenpiteillä, jotka riittävät juuri ja juuri varmistamaan riittävän pääoman saannin markkinasijoittajilta ja joiden ansiosta sijoituspäätökset tehdään kaupalliselta pohjalta ja sellaisin ehdoin, jotka ovat mahdollisimman paljon tavanomaisissa markkinaolosuhteissa käytettyjen ehtojen kaltaisia.
- (7) Koska riskipääomatoimenpiteet voidaan toteuttaa eri muodoissa ja koska EFTA-valtioiden suunnittelemaat mekanismit ovat suhteellisen tuoreita, valvontaviranomainen ei voi määritellä tiukkoja perusteita kyseisten toimenpiteiden hyväksyttävyyden arvioinnille. Se on kuitenkin määritellyt tietyt tekijät, joiden se arvioinnissaan katsoo olevan joko myönteisiä tai kielteisiä. Nämä tekijät esitellään 10 A luvun 8 jaksossa. Perusteiden jakaminen tällä tavoin vahvistaa kaikkien sellaisten riskipääomatoimenpiteiden merkitystä, jotka ovat tai voivat olla valtiontukea ja joista näin ollen on ennen täytäntöönpanoa ilmoitettava valvontaviranomaiselle valvontaviranomaisesta ja tuomioistuimesta tehdyn sopimuksen pöytäkirjassa 3 olevan 1 artiklan 3 kohdan nojalla, jollei niille ole myönnetty poikkeusta ilmoittamisvelvollisuudesta esimerkiksi 10 A luvun 4 jakson 7 kohdan mukaisen säädöksen nojalla. Jos valvontaviranomainen on saanut täydellisen ennakkoilmoituksen, joka osoittaa, että toimenpiteeseen sisältyy useita myönteisiä elementtejä eikä lainkaan kielteisiä elementtejä, valvontaviranomainen pyrkii tekemään siitä pika-arvion niiden määräaikaisten kuluessa, joista on säädetty valtiontuen suuntaviivojen menettelysäännöissä.

⁽²²⁾ Kuuden kuukauden sisällä maksettujen erillisten pääomaerien katsotaan kuuluvan samaan erään samoin kuin eri erien pitemmän ajan kuluessa, jos niiden maksamiseen on sitouduttu samanaikaisesti yhden tukitoimen osina.

10 A.7 **Tukitoimenpiteen muoto**

- (1) Valvontaviranomainen katsoo, että tukitoimenpiteen muoto on yleensä EFTA-valtion valittavissa. Tämä koskee myös riskipääomatoimenpiteitä. Kuten 10 A luvun 8 jaksossa selitetään, valvontaviranomainen arvioi näiden toimenpiteiden osalta muun muassa sitä, kannustetaanko niillä markkinaperiaatteella toimivia sijoittajia tarjoamaan riskipääomaa kohdeyrityksille ja tehdäänkö nämä investointipäätökset kaupalliselta pohjalta (eli pyritäänkö niillä voittojen maksimointiin). Valvontaviranomainen pitää seuraavassa lueteltuja välineitä sijoittajille kohdistettuina kannusteina, joilla voidaan saavuttaa halutut tavoitteet. Näin ollen niihin suhtaudutaan jäljempänä 10 a luvun 8 jaksossa esitettyjen perusteiden nojalla myönteisesti siinä tapauksessa, että niiden on todettu olevan valtiontukea.
- Sellaisten *sijoitusrahastojen* (pääomasijoitusrahastojen) muodostaminen, joissa valtio on osakkaana, sijoittajana tai jäsenenä. Valtio voi olla mukana muita sijoittajia epäedullisemmin ehdoin.
 - Pääomasijoitusrahastoille myönnettävät *avustukset*, joilla katetaan osa niiden hallintokustannuksista.
 - Riskipääomasijoittajille tai pääomasijoitusrahastoille perustettavat muut *rahoitusvälineet*, joilla tarjotaan lisäpääomaa sijoituksia varten.
 - Riskipääomasijoittajille tai pääomasijoitusrahastoille myönnettävät *takaukset*, joilla katetaan osa investoinnin tappioista, taikka sijoittajille tai rahastoille riskipääomainvestointeihin myönnettävien lainojen takaukset ⁽²³⁾.
 - Riskipääomasijoitusten tekemiseen sijoittajille myönnettävät *veroedut*.
- (2) Valvontaviranomainen ei aio hyväksyä seuraavassa jaksossa esitettyjen perusteiden nojalla sellaisia toimenpiteitä, joilla yritykselle voidaan tarjota pääomaa ainoastaan lainojen (toissijaisten lainojen tai pääomalainojen) tai muiden sellaisten välineiden muodossa, joilla sijoittajalle/lainanantajalle taataan kiinteä vähimmäistuotto joko rahaston tai muiden keinojen avulla. Tällainen pääoman tarjoaminen ei ole alaviitteessä 3 esitetyn määritelmän mukaista riskipääomaa, ja valvontaviranomainen katsoo, että tällaisten toimenpiteiden arvioimiseen riittävät nykyiset säännöt, koska niissä otetaan huomioon tukielementin laskeminen sekä yhteys tukikelpoisiin kustannuksiin.
- (3) Valvontaviranomainen ei aio hyväksyä jäljempänä esitettävien perusteiden nojalla sellaisia tapauskohtaisia toimenpiteitä, joilla pääomaa tarjotaan yksittäiselle yritykselle.

10 A.8 **ETA-sopimuksen toimintaan soveltuvuuden arviointiperusteet**

- (1) Kuten edellä 10 A luvun 6 jaksossa on selitetty, arviointiperusteet jaetaan myönteisiin ja kielteisiin elementteihin. Kaikki tekijät eivät ole samanarvoisia, ja jäljempänä olevassa luettelossa tärkeimmät tekijät on mainittu ensimmäisenä. Mikään yksittäinen tekijä ei ole välttämätön eikä mitä hyvänsä niiden yhdistelmää voida yksistään pitää riittävänä ETA-sopimuksen toimintaan soveltuvuuden varmistamiseksi. Joissakin tapauksissa niiden soveltuvuus ja niihin liittyvä painoarvo voivat riippua toimenpiteen muodosta. Valvontaviranomainen ottaa arvioinnissaan huomioon toimenpiteen alueelliset erityispiirteet ja tutkii, onko se yleisesti oikeasuhteinen.

Toimenpiteitä arvioidaan kullakin tasolla. Tapauksissa, joissa yritykselle tarjottavaan riskipääomaan liittyy kustannuksia, jotka ovat tukikelpoisia joidenkin voimassa olevien suuntaviivojen nojalla, yksittäisen yritykselle myönnetyn tuen arvioinnissa voidaan soveltaa suuntaviivoissa esitettyjä sääntöjä vaihtoehtona jäljempänä mainituille periaatteille, kuten edellä 10 A luvun 2 jakson 3 kohdassa ja 10 A luvun 5 jakson 2 kohdassa on mainittu. Jos toimenpide kuitenkin merkitsee tukea myös sijoittajille, tukea on vielä arvioitava jäljempänä kuvailtujen periaatteiden mukaisesti.

- (2) Kun 10 A luvun 6 jakson 5 kohdassa määriteltyjä liiketoimien koon enimmäismääriä noudatetaan ja kun vain sijoittajat (tai sijoitusväline) ovat valtiontukitoimenpiteen edunsaajia, valtiontuki on ETA-sopimuksen toimintaan soveltuvaa, mikäli se on suhteessa sillä ratkaistaviin kustannushaittoihin, kuten pienten sijoitusten analysoinnin ja hallinnoinnin korkeampiin suhteellisiin kustannuksiin. Jäljempänä 10 A luvun 8 jakson 3 kohdassa esitettäviä määräyksiä noudatetaan arvioitaessa, täyttyykö tämä edellytys.

Valvontaviranomainen edellyttää selvää osoitusta markkinoiden toiminnan riittämättömyydestä tapauksissa, joissa 10 A luvun 6 jakson 5 kohdassa määritellyt liiketoimien koon enimmäismäärät ylitetään.

- (3) Kun markkinoiden toiminta on todettu riittämättömäksi, valvontaviranomainen tarkastelee seuraavia tekijöitä arvioidessaan riskipääomatoimenpidettä ETA-sopimuksen valtiontukimääräysten nojalla:

⁽²³⁾ Jälkimmäinen esimerkki on yksi Yhdysvaltojen pienyritysten hallinnon (Small Business Administration) pienten yritysinvestointiyhtiöiden (Small Business Investment Companies) hyväksi käyttämistä interventiokeinoista.

Sijoitusten rajoittamista, tai mikäli se ei ole mahdollista, seuraaviin kohteisiin sijoitettujen varojen enemmistön rajoittamista pidetään positiivisena elementtinä:

- pienyrityksiin ⁽²⁴⁾ tai mikroyrityksiin ja/tai
- käynnistys- ja muussa alkuvaiheessa oleviin keskiuuriin yrityksiin ⁽²⁵⁾ tai tukialueilla sijaitseviin yrityksiin.

Käynnistys- ja alkuvaiheen ohittaneiden keskikokoisten yritysten rahoitukseen on sovellettava yrityskohtaista koko toimenpiteen kattavaa kokonaisrahoituksen rajaa. Myönteisenä pidetään myös rahoitusserien rajaamista tietyn kokoisiksi (eli alle 500 000 euroon tai ETA-sopimuksen 61 artiklan 3 kohdan c alakohdan mukaisilla tukialueilla 750 000 euroon tai 61 artiklan 3 kohdan a alakohdan mukaisilla tukialueilla 1 miljoonaan euroon) tai sellaisiksi, että ne korjaavat markkinoiden toiminnan todettua riittämättömyyttä.

Toimenpiteet on kohdistettava riskipääomamarkkinoiden riittämättömyyteen. Jos toimenpiteellä tarjotaan pääoma- tai välirahoitusta yrityksille, tätä pidetään myönteisenä. Toimenpiteitä, joilla tarjotaan rahoitusta muussa muodossa tai joilla ei näytä olevan merkittävää kannustavaa vaikutusta (eli kun niillä tuetaan riskipääomasijoituksia, jotka olisi toteutettu myös ilman kyseisiä toimenpiteitä), pidetään kielteisinä. Näin voi tapahtua, jos lisärahoitusta myönnetään yritykselle, joka on saanut jo yhden tuetun pääomasijoitusserän.

Sijoituspäätösten tulee perustua voitto-odotuksiin. Sijoituksen tuoton ja sijoituspäätöksistä vastuussa olevien saaman palkkion välistä yhteyttä pidetään myönteisenä tekijänä. Tämän edellytyksen oletetaan täyttyvän seuraavissa tapauksissa:

- Kohdeyrityksiin sijoitettava pääoma on peräisin yksinomaan markkinataloussijoittajilta, jotka tekevät omat sijoituspäätöksensä ja tuki on ainoastaan kannustanut niitä tekemään juuri kyseisen sijoituksen.
- Toimenpiteisiin liittyy merkittävä määrä markkinataloussijoittajien pääomaa, jota sijoitetaan kaupallisin perustein (eli voiton saamiseksi) suoraan tai välillisesti ⁽²⁶⁾ kohdeyritysten pääomaan.

Rahastojen kohdalla, kun jokaista toimenpidettä tarkastellaan sen omien ansioiden perusteella ja valvontaviranomaisen arvioon vaikuttavat muut tekijät, pidetään 'merkittävänä määränä' vähintään 50 prosentin osuutta rahaston pääomasta, tukialueilla toteutettavien toimenpiteiden osalta 30 prosentin osuutta. Muita myönteisiä tekijöitä voivat olla seuraavat:

- ammattimaisen sijoitusrahaston hoitajan ja rahaston osakkaiden välinen sopimus, jossa määrätään, että hoitajan saama palkkio riippuu tuloksesta, ja jossa määritetään rahaston tavoitteet ja sijoitusten suunniteltu kesto,
- markkinasijoittajien edustus päätöksenteossa,
- parhaiden käytänteiden ja viranomaisvalvonnan soveltaminen rahaston hoitoon.

Kielteisenä pidetään tällaisen tekijän puuttumista, sillä silloin ei ole todistetta siitä, että sijoituspäätös on tehty kaupallisin perustein. Tämä koskee yleensä pienimuotoisia toimenpiteitä, jotka koskevat ainoastaan harvoja ja taloudellisesti kannattamattomia hankkeita ja jotka on toteutettu ainoastaan tai pääasiassa rahoituksen tarjoamiseksi tietylle ennalta määrätulle yritykselle.

Sijoittajien ja sijoitusrahastojen välisen kilpailun vääristyminen on minimoitava. Valvontaviranomainen suhtautuu myönteisesti sijoittajiin sovellettavien 'edullisten ehtojen' määrittelemiseksi järjestettävään tarjouskilpailuun sekä siihen, että näitä ehtoja voidaan soveltaa myös muihin sijoittajiin. Muihin sijoittajiin soveltaminen voidaan toteuttaa sijoitusrahaston käynnistämisen yhteydessä sijoittajille suunnattuna julkisena tarjouskilpailuna tai ohjelmalla (esim. takausohjelmalla), joka pidetään pidempään avoinna uusille markkinoille tulijoille. Toimenpiteen muodosta riippuu, miten myönteinen tekijä voidaan saada aikaan. Valvontaviranomainen suhtautuu kuitenkin kielteisesti tilanteeseen, jossa ei estetä yksittäisiä sijoittajia saamasta liian suurta korvausta tai jossa julkinen sektori kantaa kokonaisuudessaan tappioriskit ja/tai jossa hyödyt päätyvät kokonaisuudessaan muille sijoittajille.

⁽²⁴⁾ Perustuen valvontaviranomaisen soveltamaan määritelmään, joka on esitetty nykyisten valtiontuen suuntaviivojen pk-yrityksille myönnettävää tukea koskevassa luvussa.

⁽²⁵⁾ Euroopan riskipääomayhdistys (European Venture Capital Association) määrittelee käynnistysrahoituksen sellaiseksi rahoitukseksi, jota tarjotaan yrityksille tuotekehittelyä ja alkumarkkinointia varten. Yritykset voivat olla perustamisvaiheessa tai niiden toiminta on voinut jatkua jonkin aikaa, mutta ne eivät ole vielä myyneet tuotteitaan kaupallisesti. Muun alkuvaiheen rahoituksen yhdistys määrittelee rahoitukseksi tutkimus- ja tuotekehitysvaiheessa olevalle yritykselle tai yritykselle, joka on päättänyt tuotekehitysvaiheen ja tarvitsee lisärahoitusta ennen kaupallisen tuotannon ja myynnin aloittamista. Tällaiset yritykset eivät vielä tuota voittoa.

⁽²⁶⁾ Välillisesti toteutettavalla rahoituksella tarkoitetaan rahastojen tai muiden sijoitusvälineiden kautta tehtyjä sijoituksia.

Alakohtainen näkökulma. Monet yksityiset rahastot kohdistavat sijoituksensa erityisiin innovatiivisiin teknologioihin tai jopa aloihin (esimerkiksi terveydenhoito, tietotekniikka, kulttuuri). Valvontaviranomainen voi hyväksyä alakohtaisuuden, jos se on sekä kaupallisesti että julkisen politiikan kannalta johdonmukaista. Koska valvontaviranomainen kuitenkin suhtautuu alakohtaisiin valtiontukiin erityisesti ylikapasiteetista kärsivillä herkillä aloilla aina vain kielteisemmin, toimenpiteiden ulkopuolelle on nimenomaisesti jätettävä laivanrakennuksen ja EHTY-alojen tuki.

Liiketoimintasuunnitelman perusteella tehtävät sijoitukset. Jokaista investointia koskeva liiketoimintasuunnitelma, joka sisältää yksityiskohdat tuotteesta, myynnistä ja kannattavuuden kehityksestä ja jossa arvioidaan ennalta hankkeen elinkelpoisuutta, on tavanomainen ammattimaisessa rahaston hoitamisessa harjoitettu kaupallinen käytäntö, johon valvontaviranomainen suhtautuu myönteisesti. Toimenpiteisiin, joissa valtiolle ei anneta mahdollisuutta irtautua suorasta tai välillisestä osuudesta yrityksessä, suhtaudutaan kielteisesti.

Tukitoimenpiteiden kumuloitumista yhteen yritykseen on vältettävä. Jos toimenpiteellä myönnetään tukea investoinnin kohteena oleville yrityksille, valvontaviranomainen voi edellyttää, että EFTA-valtio sitoutuu arvioimaan ja rajoittamaan riskipääomatoimenpitein rahoitettaville yrityksille muussa muodossa myönnettävää valtiontukea. Rajoitus koskee myös hyväksytyjä tukiohjelmiä. Jos EFTA-valtio ei sitoudu siihen, että yritykset eivät saa muuta kuin vähämerkityksistä valtiontukea, sen olisi ehdotettava valvontaviranomaiselle tällaisten muunmuotoisten toimenpiteiden osalta, että valvontaviranomainen tutkii ja hyväksyy toimenpiteen tukiosuudesta kohtuullisen arvion, jota käytetään kasaantumissääntöjen soveltamisessa. Kun yritykselle tällaisella riskipääomatoimenpiteellä myönnettyä pääomaa käytetään alkuinvestointien, tutkimus- tai kehityskustannusten taikka muiden suuntaviivojen nojalla tukikelpoisiksi todettujen kustannusten rahoittamiseen, EFTA-valtion on otettava huomioon riskipääomatoimenpiteeseen sisältyvä tukielementti soveltaessaan kulloiseenkin tapaukseen liittyviä tuen enimmäismääriä.

10 A.9 Loppumääräykset

Valvontaviranomainen aikoo soveltaa näiden suuntaviivojen sisältämiä ehtoja viisi vuotta. Koska näissä suuntaviivoissa kuitenkin poiketaan aiemmista valtiontukien valvonnan menetelmistä ja koska niissä käsitellään Euroopan talousalueen taloudessa nopeasti kehittyvää alaa, valvontaviranomainen varaa itselleen oikeuden muuttaa lähestymistapaansa kokemuksen perusteella. Tarvittaessa valvontaviranomainen voi myös esittää lisäselvennyksiä suhtautumisestaan erityiskysymyksiin.”

OIKAISUJA

Oikaistaan neuvoston asetus (EY) N:o 163/2002, annettu 28 päivänä tammikuuta 2002, Kiinan kansantasavallasta peräisin olevan glyfosaatin tuonnissa asetuksella (EY) N:o 368/98 käyttöön otetun lopullisen polkumyöntitullin laajentamisesta koskemaan Malesiasta tai Taiwanista tapahtuvaa glyfosaatin tuontia, riippumatta siitä, onko se ilmoitettu tullille Malesiasta tai Taiwanista peräisin olevana, sekä yhtä malesialaista ja yhtä taiwanilaista vientiä harjoittavaa tuottajaa koskevan tutkimuksen päättämisestä

(Euroopan yhteisöjen virallinen lehti L 30, 31. tammikuuta 2002)

Sivu 8:

— 1 artiklan 1 kohdassa:

oikaistaan: "(Taric-koodi 2931 00 95*89)"

seuraavasti: "(Taric-koodi 2931 00 95*82)"

— 1 artiklan 2 kohdassa:

oikaistaan: "(Taric-koodi 2931 00 95*89)"

seuraavasti: "(Taric-koodi 2931 00 95*82)"

Oikaistaan neuvoston asetus (EY) N:o 311/2002, annettu 18 päivänä helmikuuta 2002, lopullisen polkumyöntitullin käyttöönotosta tiettyjen Hongkongista ja Korean tasavallasta peräisin olevien magneettilevyjen (3,5 tuuman levykkeiden) tuonnissa

(Euroopan yhteisöjen virallinen lehti L 50, 21. helmikuuta 2002)

Sivu 23, 1 artiklan 2 kohta, taulukko:

Korvataan:

"Maa	Yritys	Polkumyöntitulli	Taric-lisäkoodi
Hongkong	Jackin Magnetic Co. Ltd	7,2 %	8775
	Plantron (HK) Ltd	6,7 %	8776
	Technosource Industrial Ltd	13,3 %	8778
	Kaikki muut vientiä harjoittavat tuottajat	24,7 %	8999
Korean tasavalta	Kaikki vientiä harjoittavat tuottajat	8,1 %	—"

seuraavasti:

"Maa	Yritys	Polkumyöntitulli	Taric-lisäkoodi
Hongkong	Jackin Magnetic Co. Ltd	7,2 %	8775
	Plantron (HK) Ltd	6,7 %	8776
	Technosource Industrial Ltd	13,3 %	8778
	Kaikki muut vientiä harjoittavat tuottajat	27,4 %	8999
Korean tasavalta	Kaikki vientiä harjoittavat tuottajat	8,1 %	—"

Oikaistaan teollisuustuotteiden vaatimustenmukaisuuden arviointia ja hyväksymistä koskeva pöytäkirja Eurooppa-sopimukseen Euroopan yhteisöjen ja niiden jäsenvaltioiden sekä Unkarin tasavallan välisestä assosioinnista (PECA)

(Euroopan yhteisöjen virallinen lehti L 135, 17. toukokuuta 2001)

Tämä oikaisu on tehty Brysselissä 11 päivänä maaliskuuta 2002 allekirjoitetulla oikaisupöytäkirjalla, jonka tallettajana on neuvosto.

Sivu 54, liite "Lääkinnälliset laitteet", II jakso, Espanjaa koskeva maininta:

oikaistaan: "Ministerio de Ciencia y Tecnología."

seuraavasti: "Ministerio de Sanidad y Consumo."
